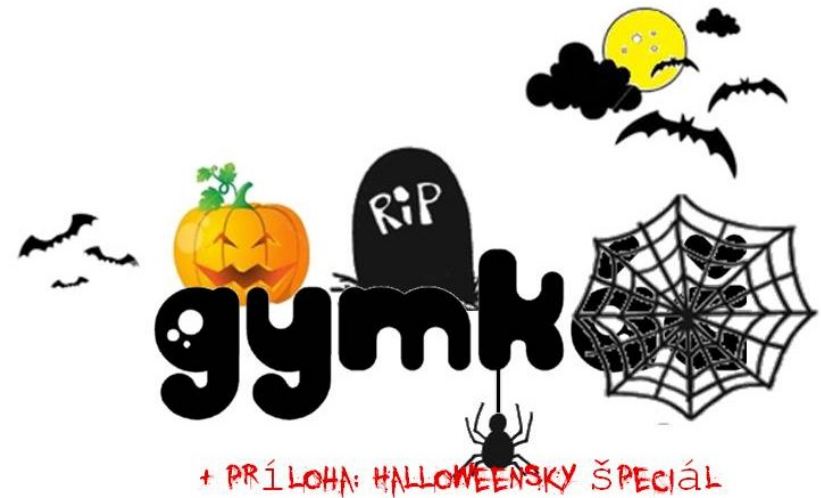

Gymkac Gymkac GYMKAC GYMKAC
GYMKAC gymkac gymkac Gymkac
GYMKAC gymkac Gymkac
GYMKAC Gymkac Gymkac GYMKAC
GYMKAC GYMKAC

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

Ďakujeme p. prof. Mgr. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc,
ochotu a trpezlivosť.

1. číslo, november 2013. Predajná cena 0.70 eur.

Redakčná rada:

Členovia: **sekunda:** Nina Bučeková - Nina, Miriam Matšáková - Miriam, **tercia:** Martin Papai - Martin, Pavol Petrovič - Pavol, Veronika Zelenayová - Veve, Tereza Petrufová - Tess, Matej Hrnčiar - Matej, **sexta:** Zuzana Lenártová - Zara, Michaela Glasnáková - Michelle, **septima:** Soňa Ďuračková - Susi, **oktáva:** Ivana Gajdošová - Ivana, **1. A:** Dominika Bognárová - Dominika, **2. A:** Karin Pätoprstá - Karin, **3. A:** Peter Kiss - Peter, Aime Pari - Aime

Pedagogický nadhľad: Mgr. Dagmar Lenártová

Prispievatelia: **tercia:** Michal Ďurfina, Ema Morvayová, Katarína Masárová, Ester Martinezová, Karolína Chodáková, Juraj Bagi, Dávid Chvostál, Milan Vrbiar, Lucia Šuláková, Michala Smandrová, Karin Ravaszová, Vanesa Svitanová, Allen Šmihel, **2. A:** Oliver Hinca, **3. A:** Mária Nemečková, Natália Škorvagová, **4. A:** Iveta Šipošová

Obálka: Matej Laky, Matej Hrnčiar

Adam C. je muž môjho života, rozmermi svojho srdca a rozmermi svojej vnútornej energie, ktorá ma deň čo deň naplňa chuťou ísť do postele a ráno vstať. Len aby som videla jeho k dokonalosti sa blížiaci úsmev a nasávala jeho prítomnosť, ktorá je obohacujúcejšia ako hocičo iné na tomto krásnom svete.

Anonym

Ďakujeme p. profesorku Černej a triedam príma a sekunda za vyhotovenie plagátu pre súťaž O najstrašidelnejší príbeh.

Zároveň ďakujeme všetkým, ktorí sa zapojili do našej súťaže O najstrašidelnejší príbeh.

Redakčná rada

Kupón pre momentálny „výpadok pamäte“ na jednu vyučovaciu hodinu v 1. polroku školského roka 2013/2014. Neplatí pre písomné, kontrolné práce. Kupón môže žiak použiť len raz za polrok. Neplatí pre maturitné predmety končiacich ročníkov.

podpis riaditeľa školy

Odkazy

Chcel by som odkázať Lenke Alapiovej a Ninke Vankovej, že ich ľúbim.

Autor neznámy: Kevin

**Alex z 3.A, to ako vyzeráš? Nešli by sme niekedy spolu von?
Postupom času zistíš, kto ti toto napísal. Potom sa ozvi.**

Anonym (J.P.C.)

Keď zavriem oči
Všetko sa mi točí
Vidím len teba
je to krásna doba

Ty si ma očarila
ty si mi počarovala
Srdce mi prekliala
Dušu mi zakliala

Mňa si zviazala
V srdci zavrela
Ľúbiť ma nechcela
Lásky sa bála

Láska nás trápi
Nikto nás nezlapí
Spolu sme šťastní
Už nikdy nebudeme smutní

Pre Ad'ku z 3.A, mám ťa rád, aj keď mi neveríš

Editoriál

Čo vám poviem, drahí moji. Buďme k sebe úprimní. Školský rok je v plnom prúde. September skončil, flákanie s ním, nastal čas začať sa poriadne učiť. Leto je preč a zima ďaleko, jesenná depresia skáče z hlavy na hlavu, prázdniny nám vychádzajú na nedele a tie najbližšie sú zasvätené smútku... To sú vyhliadky, čo?

Nemusíte však vešať hlavu!

Iniciatívny a akčný tím amatérskych redaktorov berie ohľad na trápenie každého študenta i učiteľa a toto číslo si dal neľahkú úlohu. Rozptýliť strachy maturantov, pobaviť ostatných spolužiakov, posmeliť nových primanov a prvákov, ukázať našim slovenčinárom, že si ceníme ich námahu a svoje články píšeme takmer beschibne... Stanovili sme si jednoducho takmer nemožné.

Vrhli sme sa do toho však s vervou a po hlavu a vy v rukách držíte výsledok našej horlivej práce i práce tých zo žiakov, ktorí sa rozhodli zapojiť do našej Dušičkárskej súťaže, alebo len mali chuť prispieť svojimi postrehmi, nápadi, reportážami.

Za všetkých prispievateľov dúfam, že sa nám našu misiu podarilo splniť na výbornú a vy – žiaci i učitelia – v tomto čísle nájdete to, čo hľadáte. Či už je to relax, odreagovanie, alebo všeobecne obľúbený pomocník pri náhlych výpadkoch – kupón.

Držím vám palce!
A teraz smelo do čítania

Ivana

Rande pred zborovňou

Tentokrát sme požiadali o rozhovor p. profesorku Moniku Áčovú, ktorá sa na potešenie mnohých z nás znovu vrátila pôdu nášho gymnázia. Vyučuje slovenský jazyk a literatúru, náboženstvo a je triednou profesorkou triedy príma.

1. Ako ste trávili leto? Boli ste na nejakých zaujímavých miestach?

Celé leto som cestovala – pri otvorenom atlase. Je to veľmi príjemný a zaujímavý relax. Odporúčam. Reálne som bola v Chorvátsku a na nádhernej Madeire.

2. Kam by ste ešte niekedy v budúcnosti chceli vycestovať?

Na Madagaskar. Do Číny. Honolulu.

3. Čomu ste sa venovali, dokým ste sa nevrátili znova učiť na gymnázium?

Všetkému možnému, ale jednoducho povedané: umeniu žiť.

4. Aký je váš najväčší strach/fóbia?

Že nie som dobrým človekom.

5. Čo vám pomáha prekonávať stres, hnev alebo ťažké situácie vo vašom živote?

Viera v Boha.

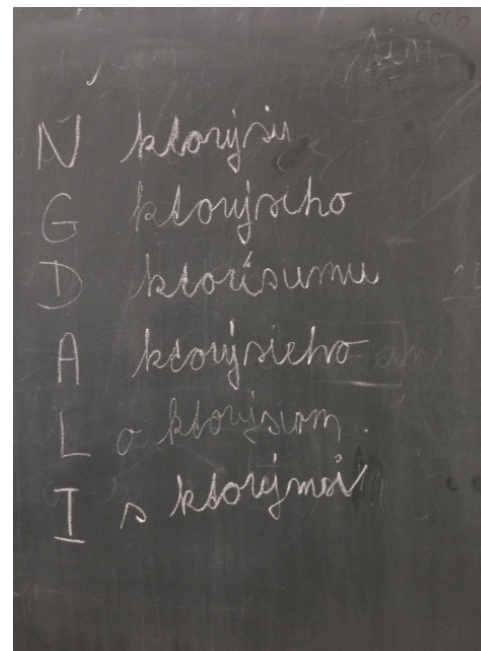
6. Aký je váš najväčší nesplnený sen?

Večné šťastie, nebo. Po ničom inom netúžim. (Ale vlastne áno, taký pekný štýlový Mini Cooper od BMW by potešil.)

7. Spomínate si na nejakú situáciu, ktorá vás úplne zaskočila? (aj vtipná)

Keď ma životné cesty opäť zaviedli na toto gymnázium. (Myslím to v dobrom, drahí kolegovia, milí študenti.)

Aj to sa podarí v maturitnom ročníku...

Správne:

N: ktorýsi (chlapec)

G: ktoréhosi (chlapca)

D: ktorémusi (chlapcovi)

A: ktoréhosi (chlapca)

L: ktoromsi (chlapcovi)

I: ktorýmsi (chlapcom)

12:45: Končí 6. hodina, ostatní idú na obed a ja na nich čakám.
13:00: Ponáhľam sa na vláčik.
13:08: Stíhol som ho.
13:25: Vláčik prišiel na busku, čakám na autobus.
13:48: Mal prísť, nedošiel.
13:50: Konečne došiel, nastupujem a terigám sa až do Réce.
14:15: Hurá! Som v Réci.
14:20: Som doma, najem sa.
14:30: Dojedol som, ľahnem si, nech mi dobre vytrávi.
14:35: Idem sa učiť, nachystám si tašku.

Poobedie

15:00: Idem na komp.
17:00: Vypínam komp, dám si olovrant, idem na záchod a nachystám si veci na tréning.
17:15: Idem na tréning. (basket *pozn. autora*)
17:20: Som v Senci.
17:25: Prezlečiem sa do dresu.
17:30: Začíname, chvíľu si iba hádžeme.
17:40: Rozbeháme sa a dáme si strečing.
17:55: Robíme nejaké cviky.
18:15: Robíme nejaké iné cviky.
18:50: Konečne ideme hrať!
19:00: Končíme.
19:05: Prezlečiem sa (zas).
19:15: Idem domov.

Večer

19:20: Som doma.
19:30: Idem von a nadávam, kam zmizol deň.
19:45: Vybálím si veci z tréningu.
20:00: Umyjem sa.
20:15: Dám si večeru.
20:30: Sadnem si na gauč a kukám Panelák.
21:30: Panelák skončil, umyjem si zuby.
21:45: Napijem sa.
21:47: Nakrémujem sa a idem na záchod.
22:00: Idem spať.

Allen Šmihel, tercia

8. Čím a aká by ste chceli byť, kebyže sa narodíte ešte raz?
Verím, že človek žije na tejto zemi iba raz. Teda som, kto som.

9. Čo považujete za najbláznivejšiu vec, ktorú ste urobili? (nemusíte byť na ňu hrdá)

Keď som v druhom ročníku gymnázia týždeň simulovala, že som strátila hlas. To bol oddych od skúšania!

10. Akú vlastnosť na sebe považujete za najlepšiu a ktorej by ste sa naopak rada zbavili?

Vyhráva citlivosť a prehráva precitlivosť.

11. Je nejaká vlastnosť, ktorú nemáte a chceli by ste?

Býť nežne drzá.

12. Ako si užívate jeseň? Máte nejaké zaužívané zvyky?

Vďaka sexte si užívam toto ročné obdobie naplno. Čítam a opravujem ich umelecké opisy jesene.

13. Aká je vaša reakcia, keď vám niekto na Halloween zazvoní v maske na zvonček a pýta si sladkosti?

Nenájdu ma doma, pretože v tom čase som aj ja v akcii: navštevujem hroby mojich blízkych. Bez masky. So zapálenou sviečkou a občas aj so slzami v očiach.

14. Aký je váš obľúbený žáner filmu, hudby, obľúbená pesnička?

Obľubujem filmy, o ktorých po ich skončení ešte niekoľko dní premýšľam. Z hudby momentálne vyhráva Eros Ramazzotti.

15. Máte nejaké motto, podľa ktorého sa riadite, prípadne obľúbený citát?

Mojím povoláním je LÁSKA. (sv. Terézia z Lisieux)

16. Mali ste nejaké zvieratko?

Ako som ako dvojročná podrhla babkine húsenice, medzi mnou a zvieratami bola dostatočná vzdialenosť. (Ja som ich naozaj len hľadila, teda príliš.)

17. Vraveli ste, že druhý ročník na strednej škole bol pre vás najlepší. Prečo?

Lebo som si konečne vydýchla, že som zvládla prvý. Bola som frajerka, no to som nevedela, čo prinesie ďalší, tretí.

Ďakujeme za rozhovor. Michelle, Zara

Ž: Hmmm, krížová to nebude...

U: Pomôžem ti: Dievčatá rodia cez? (správne- lono)

Ž: Jááj, maternica!

U: Musím sa s vami porozprávať medzi 4 očami.

Ž: Ale ja mám iba jedno oko.

Režim môjho legendárneho dňa

Ráno

6:00: Vstanem za otravného zvuku svojho budíka.

6:15: Zasadnem k stolu a nakrím sa.

6:30: Zasa si sadnem, tentoraz pre zmenu na záchod.

6:40: Dám si sprchu a umyjem si zuby.

6:50: Usteliem si posteľ a oblečiem sa.

7:00: Kozmeticky sa upravím v kúpeľni.

7:05: Pustím si telku.

7:15: Vložím si desiatu do tašky.

7:20: Vyrážame z domu.

Škola

7:25: Dorazím pred školu.

7:27: Pípnem si kartu.

7:28: Prezujem sa do papúč.

7:29: Vchádzam do triedy.

7:30: Zvoní na 1.hodinu.

8:15: Končí 1.hodina.

8:20: Ani sa nepostavím a už zvoní na 2.hodinu.

9:05: Končí 2.hodina, zjem si banán.

9:15: Začína 3.hodina.

10:00 Končí 3.hodina, idem na záchod, zjem si rožok a idem hrať štupeľ.

10:15: Začína 4.hodina.

11:00: Končí 4.hodina, zjem si čokoládu.

11:05: Začína 5.hodina.

11:50: Končí 5.hodina, idem na záchod a pripravím sa na 6.hodinu (nebýva obzvlášť ťažká)

12:00: Začína 6.hodina.

Obed

U: Povedz nám, ako sa po nemecky povie – banánová šupka!

Ž: Bananenšupn!

Ž: ...to ste vy Pius „X“! (správne Pius „desiaty“)

U: Kto to bol Pius X.?

Ž: Ruský cár.

U: Popíš georeliéf Slovenskej republiky.

Ž: To viem, to bolo v praveku. Tie litosferické dosky sa pohybovali a na SK sa to nejakú moc stlačilo a vznikli hory.

U: Kde Nemci nasadili svoje ponorky?

Ž: Do vody!

Ž: Akou formou budeme písať písomky?

Ž: Perom!

U: Čo čítaš v tých novinách?

Ž: Obrázky!

U: Čo mala obuté Mamka Pôstková?

Ž: A čo ja viem, ...kroksy?

U: Akú má koncovú príponu dokument sprac. vo Worde?

Ž: No, veď 2010.

U: Vymenuj druhy svalov podľa funkcie:

Ž: Nó, ohýbače, prit'ahovače a zvieracie.

U: Zrastením akých kostí vznikla panva? (správne- bedrovej, lonovej a sedacej)

Pohl'ad do zrkadla...

Absolútne dokonalá sekunda

Naša dokonalá trieda pozostáva z absolútne dokonalých 28 žiakov, ktorým sa úspešne podarilo prejsť prijímačkami na konci 5. ročníka. Je nás 14 krásnych, múdrych a niekedy poriadne bláznivých báb a 14 múdrych, celkom pekných ale niekedy totálne šialených chalanov. Dúfam, že nám to zostane až do maturity. Okrem dokonalých žiakov máme aj dokonalú triednu profesorku: pani profesorku Vietorisovú. Na tejto škole nás učia aj ďalší dokonalí profesori ako pani prof. Ivanová, pri ktorej sa veľa nasmejeme, pani prof. Janotková, nový pán profesor Maľa, ktorého majú radi najmä chalani, či pani zástupkyňa Frčová a ďalší. Ale, bohužiaľ, sa niekedy neubránia zapísaniu nejakej zlej známočky či zápisu (veď aj dokonalá sekunda môže niekedy kecať v nevhodnú chvíľu, či nenaučiť sa a vyprať si kupón spolu s nohavícami). Vďaka tomu sa my, dokonalí žiaci sekundy, sa občas na nejakého profesora tak trošku nahneváme a oni na nás...

Dievčatá sekundy

„Sme múdrejšie a krajšie ako chalani.“ Väčšina z nás rada športuje. Najradšej máme vybíjanú, prehadzovanú a všetky rady tancujeme. Rady sa zabávame, smejeeme a máme zmysel pre humor. Všetky sme veľmi ukecané. Máme rady módu, milujeme nakupovanie a niekedy sa dohodneme na farbe, v ktorej sa všetky oblečieme. Sme nadané na rôzne činnosti. Niektoré z nás sú veľmi dobré športovkyne či tanečníčky a ďalšie zase vyriešia akúkoľvek úlohu z matiky. Všetky rady počúvame hudbu a máme medzi sebou bieberku aj directionerku.

Tu je stručná charakteristika každej z dokonalých žiačok sekundy:

Ad'a: pekne sa oblieka, miluje módu a je dosť bláznivá

Nina. B: skvelá baba, ktorá má rada geografiu, nakupovanie a slnečné okuliare

Sofia: milé, tichšie dievča, ktoré sa dobre učí a úžasne kreslí (najmä Giocondami [čítaj džokondami]).

Diana G: sebavedomá, súťaživá, no predsa milá baba milujúca tanec a šport

Ninka H: zodpovedná, milá baba, ktorá miluje tanec a má milión prezývok

Kiara: dievča, ktoré si hneď všimnete, vďaka jej smiechu a odvahe

Zuzka: tichšia baba s temperamentom

Peťa (Špendlík): pohodáčka, ktorú rozhodí možno len neohlásená písomka

Mirka: vtipná a smelá baba. Nadaná na prednes. A šialená faninka One Direction

Diana M: tichá baba, ktorá sa rada prispôsobí

Dominika (Karči): bláznivá baba, ktorá sa dobre učí (asi najlepšie z našej triedy)

Janka: nadaná športovkyňa s vkusom pre módu. Dobrá kamarátka

Rebeka: milovníčka Justina Biebera, s ktorou nikdy nie je nuda

Sabína: baba, ktorá pod maskou tichého dievčaťa ukrýva niekoho, kto miluje smiech a zábavu.

Chlapci sekundy:

Naši chalani sú tiež veľmi rôznorodí, sú medzi nimi športovci, hudobníci, ale aj komici. Občas sa hrajú na Patov a Matov, lebo ak sa im náhodou niečo podarí pokaziť, nikdy sa nevzdajú a snažia sami všetko aj opraviť. Aj keď im to väčšinou nejde...

A tu sú naši úžasný chalani konkrétne:

Dávid: jeho obľúbený šport je basketbal, nemá rád brokolicovú polievku ani kaleráb

Paťo H (Šmolko): vtipný chalan, ktorý robí triatlon a hrá futbal

Samko: najukecanejší chalan v triede, ktorý nemá problém sa rozprávať s hocikým a hocikde, len aby kecal!

Maťo K: v poslednej dobe je viac unavený, než by mal byť (niekedy aj zaspí)

Jakub: má rád hudbu a skladá piesne, hrá tenis a nikdy sa nezdrží komentára

And'o K (Kofi): floorbalista, hrá na klavír

Maťo Ku: tichší chalan, ktorý rád číta a môže byť s ním aj sranda

Vinco (Drťička): je to náš Diktátor, robí triatlon a pozná najlepšie vtipy

Filip: hokejbalista, ktorý sa nepoteší, keď má zjesť zeleninu s výnimkou paradajky

Paťo Š (Šuky): futbalista, pozerá Lokal TV, jeho obľúbený interpret je Separ

And'o Š: tichší chalan, ktorý nepokazí žiadnu srandu

U: Odlož ten mobil!

Ž: Google ťa vidí!

U: Robí si z neho prdel!

U: Oplatí sa ti kotkodákať?

U: Aký názov článku pritiahne ľudí?

Ž: Holé baby!

Ž: Pridám sa do Greenpeace a budem štrajkovať ako oni!

U: Aká hornina má najlepšiu štiepatelnosť?

Ž: Žeby urán?

Ž: Už to mám v gatiach.

Ž: Pani profesorka, nesprávajte sa ku mne ako k opici!

U: Čo je to Kocúrko?

Ž: To sú také haky bakiovia

U: Aké typy plazmy poznáme ?

Ž: Krvnú!

U: A ešte nejaké?

Ž: LCD

U: Kde sú na vo svete rozšírení evanjelici?

Ž: Tuto vedľa gymnázia.

U: Preboha, teba kto sem na toto gymnázium odporúčal?

U: Ako sa volala láska Jána Kollára?

Ž: Reberika Šumikova (správne Frederika Schmietová)

U: Povedz mi, ako sa v nemčine povie -kúsať.

Ž: Kušn!

Škola s úsmevom...:)

U: Povedz mi ekvivalentné úpravy!

Ž: Čo?

Ž: Proste povedz nula!

U: Musíš to vedieť, aj keď budeš starý dedko!

Ž: A keď budem mať Alzheimeru?

U: Ritter Klipp trénoval so svojou kopijou v posteli.

Ž: Ale ja nevidím na tabuľu.

Ž: Lebo na nej nie je nič napísané!

U: Ako voláme mikroorganizmy, ktoré rozkladajú rastliny a živočíchy?

Ž: Hlísty?

Ž: Kosty (správne kosti)!

U: Ty ich musíš mať naozaj tvrde!

Ž: On by mal dostať malú jednotku lebo vedel tú degeneráciu (správne degradáciu)

U: Načo sa využívajú poznatky z geológie?

Ž: Na prútikárstvo.

U: Nerob zo seba väčšiu blondínku ako naozaj si!

U: Ticho!

Ž: Áno, držte pysky!

U: Buďte ticho, lebo si ani necvrknete!

Ž: Pani profesorka nemá rada, keď klopete, tak rovno vyrazte dvere, dobre?

U: Ten, kto rozpráva, dostane do ksichtu!

Mišo: má rád futbal, je dobrý vo floorbale, avšak nemá rád nemčinu

Viktor (Bieber): triedny minister financií, má rád ľahkú atletiku,

Nina B a sekunda

Anketa v sekunde

Keby si mohol/a vrátiť čas, prišiel/a by si na GAB alebo by si zostal/a na ZŠ?

CH: vrátil by som sa kvôli dvom dôvodom: 1. škola sa začína už o 7:30 a je to skoro. 2x viac hodín telesnej sme mali na ZŠ

CH: nevrátil, Gympel je 100-krát lepší než ZŠ

D: prišla by som na GAB, pretože inak by som nestretla Kurča

CH: vrátil, tu sa musím viac učiť.

CH: Nevrátil. Lebo už som na strednej a nemusím sa rozhodovať, kam pôjdem a nemusím robiť monitor.

Čo sa ti na našej škole páči?.

D: automaty s čipsami a keksíkmi; klubovňa, multimedialne učebne a vynovené triedy; lepšie WC

D: páči sa mi, že sú niekedy skrátené hodiny

CH: z ničoho nie som nadšený

CH: hala Slávia, naša nová trieda

D: páči sa mi spôsob ako niektorí učitelia pristupujú k žiakom, spolužiaci a rozhodne niektoré akcie napr. imatrikulácie

Čo sa ti nepáči?

CH: páči sa mi všetko okrem písomiek

D: ISIC karta, a to, že na každej telesnej hráme vybíjanú alebo prehadzovanú a už ma to nebaví

CH: nechutia mi obedy

CH: nepáči sa mi skoré vstávanie, nie je tu bufet, obedy sa nedajú jesť, bodkovaná tabuľa, predražený automat

D: nepáči sa mi, že si študenti môžu vybrať len jeden krúžok. Tiež by som rada vymenila kriedové tabule v triedach za fixkové.

Máš obľúbený predmet?

D: telesná

CH: áno, matematiku je zábavná

D: vždy sa teším na etickú výchovu

D: áno mám, angličtinu a telesnú výchovu

D: telesná, hudobná

D: hudobná, geografia

Máš obľúbeného učiteľa?

CH: Áno. Profesor Maľa je dobrý učiteľ

D: pani profesorku Ivanovú a Vietorisovú

CH: pani prof. Ivanovú, je s ňou sranda

D: najradšej mám p. prof. Janotkovú, Ivanovú a p. zástupkyňu Frčovú

D: pani Vietorisová

D: pani profesorku Janotkovú

Zažil/a si v škole výnimočný deň?

CH: Áno, imatrikulácie a súťaž v zbieraní bločkov

D: výnimočných dní som zažila viac, pretože každý deň sa veľa nasmejeme

D: Nie.

CH: dobrý: Coca Cola cup, zlý: za jeden deň som dostal 3 aj 4

D: imatrikulácie

Keby si mal/a Arabelin prsteň, čo by si zmenil/a?

D: menej otázok na maturitách, aby sme sa menej učili

CH: rozvrh (viac telesnej), veľkú telocvičňu, rekonštrukciu Slávie

CH: zakázal by som skúšanie a písomky

D: ľahšie učivá, do každej triedy interaktívna tabuľa, škola by začínala o 8:30

D: kúpila by som nové počítače, teda notebooky, čiže by som zväčšila školský rozpočet, zaviedla by som opravné písomky

CH: Asi by som ju nechal zmiznúť

sekunda

Zemiaky

Možno ste o nich už počuli, ale určite ste ich ešte nevyskúšali! Zemiaky pestované profesionálmi z Pezinka hnojené pravým kórejským hnojom. Jeden z desiatich ľudí náš produkt hodnotí ako obstojný a zvyšní deviatí neodpovedali, lebo sa zgrcali! Môžete si ich uvariť, hádzať s kamarátom, hádzať o stenu, hrať s nimi horúci zemiak,

rozbíjať s nimi výklady, podplácať nimi politikov, použiť ako lacné strelivo do dela, vyrobiť si pána zemiaka, začleniť ho do gangu, uctievať ho, rozprávať sa s ním po nociach, baviť sa na jeho nikdy nestarnúcich vtipoch, vybiť si na ňom zlosť, zamieňať ich s kamarátmi, použiť ako prostriedok vyjednávania, chodiť s ním na vôdzke, použiť na zabíjanie zombíkov, teroristov, hercov z Twilightu, požiadať ho o držanie miesta v rade na obed, použiť na rozohnanie zúriaceho davu, na zostrelenie starfighteru a mnoho ďalšieho.

Chuck Norris dáva „Like“. Neváhajte a zakúpte si ich ešte dnes.

Rado Kráľ, Lukáš Bača

SULPHACID

Trápi vás kukurica medzi zubami? Krivé, žlté, ba dokonca čierne zuby? Ak áno, máte relatívne šťastie, že ste narazili na nás. Zubná pasta SULPHACID Vás už po jednom použití zbaví týchto problémov navždy. Stačí naniesť na zuby a zhustený koncentrát kyseliny sírovej zariadi všetko za vás. Už stačí len vyplúť pastu spolu s rozpustenými zubami. Naša pasta

bola testovaná desiatimi vysokokvalifikovanými odborníkmi – inžiniermi zbraní Blízkeho východu. Kúpíte v sieti čerpacích staníc OMV. SULPHACID a problémy sa rozpustia.

Varovanie: Po použití môžete prijímať potravu len predžutú alebo hadičkou.

Filip Rybanský, Andrej Špila

Derby roka

Ste vášnivým chuligánom?

Radi vytrhávate stoličky?

Tak sa prídte zabaviť k nám do Dunajskej Stredy na zápas domácich proti Trnave. Lístok na zápas stojí iba 3,- € a lístok s možnosťou vytrhnutia stoličky 6,- €.

Pyrotechniku si môžete zakúpiť na záchodoch pri sektore A4. Bufet ponúka širokú možnosť výberu kvalitných poľských potravín.

Tešíme sa na vás !

P.S. Pre ovplyvnenie zápasu volajte na tel. 0948505729

Milan Vrbiar, Pavol Toth-Vaňo

(ne)Kultúra

Divadelné predstavenie

Márnotratný syn

Začiatkom školského roku sme - ako už tradične – absolvovali jedno zo všeobecne obľúbených protidrogovo zameraných predstavení. Tentokrát to však nebol film, prednáška a dokonca ani tour kapely, ktorá sa vydala edukačným smerom. Lekciu o tom, prečo by sme drogy brať nemali, sme dostali priamo z prvej ruky a to od mužov, chlapcov, mladíkov, ktorí sa s týmito látkami sami zaplietli. Našťastie pre nich si však uvedomili, do akej situácie sa vlastným zavinením dostali a aby ostatní neopakovali ich chyby, priblížili nám svoje osobné skúsenosti prostredníctvom amatérskeho muzikálu „Márnotratný syn.“

Predstavenie bolo ako inak poučné a oduševnenie chlapcov – hercov i tanečníkov – hmatateľné. Všetka česť kulisárom aj krajčírom, rekvizity boli taktiež podarené, páčilo sa mi to. Playback spoľahlivo upútal moju pozornosť a ja som zvedavo visela na perách speváka sledujúc, či neurobí nejakú chybu. Viete,... ako pri dabingoch.

Jedna z vecí, ktoré ma na muzikáli zaujali najviac, boli tanečnice. Konkrétne jedna. **Iveta Šipošová, štvrtáčka nášho gymnázia**, tancovala po boku bývalých drogovu závislých a mne nedalo neopýtať sa jej pár otázok.

Ahoj, Ivet, tak pekne od začiatku. Mohla by si, prosím, pre tých, ktorí nedávali pozor, povedať, čo je vlastne tá komunita zač?

Komunita Cenacolo vznikla v Taliansku a založila ju rehoľná sestra Elvíra, ktorá v sebe nosila túžbu starať sa o ľudí bez zmyslu života. Od roku 1983 sa toto SPOLOČENSTVO – „Comunita Cenacolo“ (slov. večeradlo), rozšírilo po celom svete. Stredisko komunity je v talianskom Saluzze a má na svete okolo 50 komunitných domov (chlapčenských i dievčenských). Je dobré ovládať taliančinu alebo aspoň jej základy.

Mladí sa tam neliečia liekmi a domy nie sú podporované štátom. Žijú len z toho, čo sami vyprodukurujú a z charity. Podmienkou prijatia nie je ani kresťanská viera, prijíma všetkých.

Ako si sa k spolupráci s nimi dostala? Predsa len, človek si to ťažko spája...

K spolupráci s Cenacolom som sa dostala cez jednu mamu (má v komunite syna), ktorá sa spýtala mňa a ešte ďalších troch báb, či by sme nemali zúujem pomôcť pri projekte s názvom Márnokratný syn. Stalo sa tak v septembri minulého roku. Nevedela som presne, do čoho idem. Ak je však čas pre dobré veci, prečo ich neskúsiť. Moje poznatky o komunite boli veľmi úzke. V hlave mi znelo asi len toľko: "Dievča, budeš tancovať s drogovovo závislými ľuďmi."

Nepamätám si deň ani čas prvej skúšky. Avšak na to, čo sa odohráva v našom vnútri nezabúdame tak ľahko. Predsudky, posudzovanie, odsudzovanie. To všetko vo mne vyvolával pohľad na nich. Navyše, keď sme zistili, aké kroky a na akú hudbu budeme tancovať, smiali sme sa. Hovorí sa, že prvé dojmy často klamú. A tak som verila tomuto klišé.

Znie to, akoby si potom zmenila názor

Skúšky mi dávali možnosť spoznávať komunitu samotnú a taktiež chalanov, ktorí sú jej súčasťou. Rozhovory s tými tak jednoduchými chalanmi sú mi dodnes veľmi vzácne. Život, akým kedysi žili je dnes už len minulosťou. Čo kedysi považovali za prioritné, čím všetkým si prešli a hodnoty, podľa ktorých žijú dnes... Jednoducho stretávala som sa so zázrakmi, ktoré napísal život sám.

Spomínala si, že ste nacvičovali od minulého septembra. Prešiel rok. Viem, že tento muzikál má slúžiť ako výstraha, je nabitý citmi a myšlienkami... Ale neobohralo sa ti to ešte po toľkých reprízach?

Skutočne neviem, koľkokrát sa toto divadelné predstavenie odohralo. Za každým som sa ale našla v inej postave či slove. Skrátka, vždy si uvedomím čosi iné, čo ma posunie k novým poznatkom.

Ďakujem za rozhovor. Ivana

Reklama....

A keď sme pri tej halloweenskej tematike, ponúkame vám aj zopár hororových reklám z kuchyne tercie. Podobnosť s realitou je čisto náhodná....

Nokia

Váš mobil sa vám zničil pri obyčajnom páde na zem, do drviča odpadu alebo ste ho jednoducho rozsekali na kúsky, pretože vám pri kosení trávniku vypadol z vrečka? Zháňate teraz niečo celkom iné? Mobil, pri ktorom by podobné situácie pôsobili neškodne?

Najnovší najstarší model našej rastúcej firmy Nokia už vo všetkých múzeách zastaraných technológií čaká len na vás!

Je odolný! Zvládne horúce plamene, tvrdé nárazy, neprimerané zaobchádzanie (napr. búchanie kladiva), silný tlak, ničivé drvenie a tiež namočenie do akéhokoľvek čohokoľvek.

Je multifunkčný! Môžete s ním pribíjať klince, vykoľajit' vlak, rozbiť záchod (pozri nižšie neprimerané zaobchádzanie) a, samozrejme, obmedzene telefonovať.

Neváhajte! Možno ste práve objavili svojho doživotného spoločníka!

NOKIA- prežijeme vás!

Tess, Veva, Katka

diným cieľom bolo dostať sa čo najskôr do apartmánu. Kráčali sme pritlačené k sebe, nikto už nepovedal ani slovo. Keď tu zrazu... Ticho preťal hlasný výkrik a my sme sa bez rozmýšľania pustili do behu. Potkýnali sme sa o vlastné nohy a sandále sme mali plné kamienkov. Ďalej som už nestihla sledovať, kam bežia moje kamošky. Len som bežala a bežala. Keď som už myslela, že som sa stratila, zbadala som slabé svetlo pouličnej lampy. Rýchlo som si to nasmerovala k nemu a dostala som sa na ulicu, ktorú som hneď spoznala. Nachádzala sa iba o kúsok ďalej o nášho apartmánu. Hoci ma boleli nohy, pichalo ma v boku a celá som sa triasla od strachu, bez zastavenia som bežala ďalej. Keď som už dobehla k rodičom, moje kamošky celé zadýchané, spotené a vystrašené, podobne ako ja, tam už boli. Rodičia boli zvedaví, čo nás primälo k takému zrýchlenému príchodu a čo nás tak vyľakalo. Jedna z nás ešte mala energiu na vysvetlenie. Ja som však stále rozmýšľala nad tým, že stále neviem, kto alebo čo vydalo ten strašidelný zvuk uprostred noci v lese. Náhle som v diaľke zbadala siluety dvoch nízkych ľudí, ako sa k nám blížili ulicou. Keď boli len pár metrov od nás, spoznala som v nich môjho a kamoškinho brata. Zbadali naše vydesené tváre a spustili taký hurónsky smiech, až som nadskočila. Chvíľu sme na nich nechápavo hľadeli, a potom nám to došlo. *(To oni sa celý čas zakrádali za nami a praskali konármi. To oni vykriekli v lese. To kvôli nim už nikdy nevojdem do lesa bez pocitu strachu).*

Nakoniec sme na nich nakričali a ja som sa s bratom dva dni nebavila. No do teraz mu to vraciam a vždy keď mám možnosť nastrašiť ho, tak to urobím.

Myslím si, že predsa to bolo na niečo dobré. Chceli sme predsa nezabudnuteľný zážitok z konca dovolenky a som si istá, že na tento už nikdy, ale nikdy nezapbudneme.

Ema Morvayová

Pol úspechu za nami

V minulom čísle nášho Gymkáča sme uverejnili článok so spoluautorom knihy o stretnutí s **pánom Milanom Lasicom**, s názvom „Stretnutie s blízkou osobou“, možno si ho pamätáte, ale ak nie, neprekáža. Teraz vám prinášame pokračovanie nášho pochodu za úspechom. Bol stred týždňa a so školou sme sa vybrali na určité zhromaždenie a prezentáciu vysokých škôl. Po návrate sme sa šli domov nachystať na večer, ktorý mal priniesť buď povzbudenie alebo sklamanie. Po vychystaní sme sa pobrali autobusom do hlavného mesta Slovenska. Cestou sme sa začali konečne dohadovať o tom, čo vlastne chceme a načo tam ideme. Dosť skoro! Naše myšlienky sme dali dokopy. Ani nevieme ako a boli sme na mieste. Zopakovali sme náš „záchodový rituál“, asi od určitého stresu nám tak silno bolo treba... Smiali sme sa na tom, že je to presne ako pred pol rokom. Pripravení celým duchom aj telom sme sa vybrali hore po schodoch k pánovi Lasicovi, ktorý nás už s úsmevom očakával. „Dobrý deň, nesieme vám ukážky ilustrácie, čo sme sľúbili,“ prihovorili sme sa a vzápätí sme si podali ruky. „Áno, áno, toto je kto?“ znela otázka M.L. na ilustračné obrázky. Všetko sme mu vysvetlili, ako to bude do knihy zapojené. „Je to dobré, pekné,“ odpovedal s úsmevom na tvári. Rozhovor netrval dlho, potreboval sa prichystať na predstavenie. Pri odchode z jeho pracovne sa nám do cesty priplietol herec Milan Kňažko, ktorý vybehol zo šatne. Pán Lasica nám poprial príjemnú zábavu pri divadelnom predstavení. Divadlo bolo v skutku humorné a výkony hercov boli na úrovni, ako sme od nich čakali. Záver vystúpenia zakončil dlhý potlesk. Vyšli sme z divadelnej sály a počkali sme pána Lasicu pri dverách pracovne. Prišiel sa pri nás a so záujmom sa naklonil. Spýtali sme sa ho, či by sme mohli uverejniť jeho názor na našu knihu v jej úvode. „Sa-mozrejme, môžete.“ Jeho názor znel takto: „Zábavné, veľmi sa mi to páči, je to originálne. Nepáčia sa mi verše, sú diletantské, aj keď báseň venovaná L+S ma dojala.“ Dosiahli sme čo sme chceli! Na záver stretnutia nám podal ruky a povzbudil nás do ďalšej práce. „Držte sa!“, dodal na záver a odišiel rýchlou chôdzou k už čakajúce-mu taxíku. So spokojnosťou sme opustili priestory hotela Tatra Revue aj my. Pol úspechu je za nami, spravili sme, čo sme mohli. Teraz nám ostáva čakať na to, kým sa knižka dostane do tlače.

Peter

Naše cesty za poznání

U Janka Cigáňa

U Cigáňa! Aj takto môžeme nazvať výlet dvoch tried (3.A , septimy) na návšteve Pamätnej izby IVANA KRASKU (Janka Cigáňa - pod týmto menom, istý čas vydával básne) v Piešťanoch. Piešťany sú naozaj pekné mesto. Chápem Ivana Krasku, prečo sa rozhodol stráviť časť svojho života práve tu. Nuž, naše triedy tam strávili časť svojho drahocenného dopoludnia. Cesta nebola príliš dlhá, veď aj preto niektorí po prebudení skonštatovali, že im ten trištvrt hodinový spánok vôbec nepomohol. Po príchode do Piešťan sa celá skupina roztiahla na niekoľkok metrového hada, ktorý sa doplazil až na nábrežie k Váhu. Výhľad na dva mosty, bol pekný, aj keď sme sa museli popritom vyhábať piešťanským cyklistom, ktorý sa rozhodli mať v ten deň malé - Tour de Piešťany. Asi po piatich minútach došla pani, ktorá nám robila celý výklad. Ešte pred naším vstupom do budovy musela vyvetrať izbu, no podľa mňa to nepomohlo. Po usadení sa do miestnosti na podušky, ktoré si zažili už aj iné zadky, sa spustil výklad. Prvých päť minút bolo dusno, k čomu prispeli aj pohľady pani profesoriek. Potom sa to už celé uvoľnilo, aj keď očakávaná debata neprišla (hoci ju nikto ani nečakal). A tak po monologickom výklade, ktorý bol naozaj zaujímavý a bolo vidieť, že sa pani vyzná, sme sa ešte trošku potúlali po izbe a zapísali sa do knihy návštev. Vtedy sa prišlo na to, že medzi nami bol aj Mrkvička, len nie a nie ho dolapiť. Následne náš čakala promenáda po meste a nabrali sme smer – Balneologické múzeum. Cestou sme videli sochu, ktorá bola postavená v roku 1933. Ide o symbol Piešťan. Mestom koluje humorná historka o pánovi, ktorý si po vyliečení reumatických problémov, vyšiel na most a pri lámaní barley, ktorú hodil do Váhu, zakričal: Počujem!!! Čo je na tom pravdy, neviem. Asi iba toľko, že tam bol. V múzeu, bolo veľmi veľa zaujímavých vecí (napr. mapa kúpeľov a prameňov na Slovensku, mince, hlava mamuta, kroje, historické nástroje na liečenie návštevníkov Piešťan atď.). Potom už nastali iba potulky historickým centrom mesta, na konci ktorého sa nachádza, nie veľmi historický Aupark, nuž a ten má od tých ostatných dosť malé rozmery. Celú atmosféru mesta dopĺňalo svietiace slnko a chladný vietor, ktorý fúkal okolo kaviarničiek či predajní oplátok. A aký vietor nás tam zavial, taký istý nás aj odviaľ o niečo múdrejších. Aspoň sme na malú chvíľku omladili mesto plné ľudí, ktorí už majú svoj vek a prispievali k rozvoju nášho Slovenska. A takéto mesto by mal mať každý štát, ktorý si cení svojich dôchodcov.

Aime

Natiahla som ruku a uchopila guľatú kľučku. Chvíľu som sa pozerala na svoju husiu kožu a snažila sa nájsť odvahu na otvorenie dverí. Keď som ju našla, otočila som zápästím a potiahla k sebe. Otvorila som dvere dokorán a stúpila si na prah. Načiahla som ruku s lampášom a pohľadom skúmala všetko, čo som mohla vidieť. V skutočnosti som nevidela nič, iba prach tancujúci v žiare lampáša. Nepočula som žiadne zvuky. Žiaden dážď, žiadne chrápanie. Dýchala som ťažký vzduch.

Už som niečo počula. Sprvu len svišťanie vzduchu na pravej strane mojej hlavy, a potom ako sa dve dlane stretli, rozišli a opäť stretli. Dve tlesknutia.

Katarína Masárová

Chorvátsky spln

Dovolenka v Chorvátsku sa chýľila ku koncu, ale nikto si to poriadne neuvedomoval. Po dvoch slnečných týždňoch plných opaľovania, kúpania a oddychovania sa nám nechcelo myslieť na odchod. A tak sme sa rozhodli, že sa posledný večer zabavíme, aby sme mali na čo spomínať. Najskôr nám rodičia ugrilovali ryby a potom sme sa do noci napchávali čipsami a rozprávali sme si strašidelné historky. Nakoniec okolo tretej ráno, keď už väčšina z nás išla spať, prípadne zaspala na hojdacej sieti, ja s ďalšími dvoma „odvážlivkami“, ktorých ešte nepremohla únava,

sme sa rozhodli, že pôjdeme na krátku prechádzku popri pobreží po tmavej lesnej cestičke okolo cípu ostrova Pag. A tak sme vyrazili na tichú večernú takmer rannú prechádzku. V tmenom svetle mojej baterky som ledva rozoznávala kamene pod nohami. Svieži vzduch privievajúci od mora vytváral spolu s rytmickým bzučaním chorvátskych cikád dokonalú atmosféru posledného večera v letnom chorvátskom raji. Keď sme dorazili k majáku, ktorý sa nachádzal na najjužnejšom cípe ostrova, prišli sme bližšie k vode a hádzali sme kamene do mora. Jeden z mojich kameňov rozrazil hladinu a rozvlnil odraz mesiaca vo vode. Keď sa voda utíšila, všimla som si, že striebřistý mesiac odrážajúci sa od vody pripomínal tenisovú loptičku. O chvíľu nás hádzanie kameňov prestalo baviť, a tak sme sa pobrali ďalej. Za majákom sa cesta prudko točila a les sa čím ďalej tým viac zhusťoval a tmavol. Zdalo sami, že aj prenikavý zvuk vytváraný cikádami akoby tíchol a vôňa morskej vody tiež slabla. Ďalej sme kráčali a ostatné dievčatá si to ani nevšimli, pretože si ďalej rozprávali strašidelné príbehy. Ich slová som vnímala iba podvedome, lebo stále som sa sústreďovala iba na okolie, ktoré zrazu dostalo strašidelný nádych. V tom som začula ako niekde za mnou prudko praskol konár. Ihneď som sa otočila a zmeravela som, aj keď som nič nevidela. No teraz som nebola vystrašená už len ja, zvuk praskajúceho konára zachytili všetky. Pokračovali sme v ceste rýchlejšim tempom, neustále sa otáčajúc za každým zvukom vymykajúcim sa z normálu. Naším je-

Tak ako som predpokladala, tleskanie sa ozvalo zo skrine. Pomaly som sa tam blížila a pritom mala ruky natiahnuté pred sebou.

„Pomôžte mi!“ Tleskot bol za dverami skrine, bola som si tým úplne istá. Otvorila som tie dvere a so širokým úsmevom strhla šatku z tváre. Neusmievalo sa na mňa jedno z mojich detí, ako som predpokladala. Iba staré kabáty a svetre. Pre istotu, že sa neskrývajú za dlhými kabátmi, som ich začala odhrňovať jeden za druhým.

Nič.

Prisahala by som na svoj život, že tleskanie vychádzalo zo skrine!

Rýchlo som skriňu zavrela a išla pohľadať deti. Lucy sa skrývala pod posteľou v spálni, Rick za zrkadlom v chodbe a Marie v kúpeľni. Ani jeden z nich nebol v izbe, v ktorej som bola ja.

Zavelila som koniec hry a do konca dňa som sa snažila nemyslieť na skriňu či tleskanie.

Večer, keď už sa zotmelo a deti už spali v ich izbách a ja som vychádzala z kúpeľne rozhodnutá skočiť do postele, som sa zastavila pred dverami do tej miestnosti.

Bola tmavá a chladná a jediné svetlo vychádzalo z môjho lampáša, ktorý som si niesla so sebou, pretože v dome ešte nefungovala električka.

Postavila som sa pred skriňu a siahla na kľučku. Potlačila som ju dole a pootvorila dvere.

„Ach!“ vyľakala som sa, keď mi niečia dlaň pristála na ramene. Zvrtla som sa čelom k tvorovi, ktorý ma vydesil a posvietila mu do tváre. Nebol to žiaden tvor, ale môj manžel.

„Blížiš sa tu ako zlodej...“ uťahoval si zo mňa.

Na srdci ma ťažila vec z dnešného popoludnia, a tak som sa mu rozhodla ju vyrozprávať.

Pokrútil nado mnou hlavou. „Je tu ozvena. Rick v chodbe zatlieskal, ale tebe sa zdalo, že to bolo za tebou. Neboj sa. Čo iné si si myslela?“ smial sa a ja som sa pridala. Netuším, čo som si myslela.

Zo spánku ma prebudil zvuk. Vychádzal z dolného poschodia. Akoby niečo neustále dupalo a padalo. Zatriasla som Richardom, mojím manželom a snažila sa ho zobudiť. Prevrátil sa na druhý bok a niečo nezrozumiteľne zahundral. Ten mi teraz nepomôže, pomyslela som si a nazúvala papuče, pretože podlaha bola neskutočne studená. Zo stolíka som zobrala lampáš a išla preskúmať dom. Možno to bolo hlúpe, možno som si mala zobrať niečo, s čím by som sa bránila, keby náhodou pôvodcom zvuku neboli myši.

Pod nohami mi stonala podlaha a schody robili ešte väčší hluk. Za oknami pršalo a fúkal vietor, ktorý mával konármi stromov.

Zvuky neutíchali a ja som sa stále približovala k pôvodcu zvukov. Tiahli ma po chodbe až k dverám, za ktorými boli schody do pivnice. Zastavila som sa pred nimi a započúvala sa do zvukov. Stála som tam bez pohnutia zhruba tri minúty, počas ktorých som nič nepočula. Iba dážd' a trochu aj Richardovo chrápanie. Akoby som si tie zvuky vymyslela. O opaku ma presvedčilo ďalšie buchnutie, ktoré sa ozvalo spoza dverí.

Ako vodiča skoro zatkli...

Konečne nastal ten vytúžený dátum – 26.9. 2013. V tento deň sa to pred vchodom do našej školy len tak hemžilo. My, žiaci tercie a kvarty, sme sa nedočkavo zoraďovali do zástupov, aby sme mohli vyraziť na Bratislavský hrad. Všetci sme sa veľmi tešili, keďže, komu by sa nechcelo uliať sa zo štvrtkového vyučovania? A tak sme všetci vyrazili na exkurziu. Cesta bola, samozrejme, plná

smiechu a všetci boli vo veľmi dobrej nálade. Keď sme dorazili na hrad, všetci sme sa mohli kochať krásnou panorámou, ktorú nám vytvoril Dunaj, výhľad na Bratislavu a taktiež i rakúske hranice.

Keď sme už boli úplne očarení krásou Bratislavy, presunuli sme sa do vnútra Bratislavského hradu. Hrad je veľmi dobre zrekonštruovaný, vynovený a moderný. Vo vnútri sme sa prechádzali po obrovských sieňach, až sme sa dostali do hudobnej haly, kde bol umiestnený mohutný organ. Potom sme postupovali na ďalšie poschodia. Po ceste sme míňali benátske zrkadlá, v ktorých sme sa ako správni GAB-áci, samozrejme, všetci vyfotili. Všetci boli nadšení, keďže sme išli po červenom koberci a, pravdupovediac, koľkokrát v živote sa po ňom prejdete? :D

Prešli sme na výstavu venovanú Cyrilovi a Metodovi. V týchto miestnostiach sa nachádzali ikony (maľby na drevo na ktoré sa naniesie krieda, potom tenké plátno a nakoniec sa maľuje farbami zmiešanými s vajíčkcom). V druhej izbe boli poukladané predmety z ich čias. Takisto tam bolo na veľkej obrazovke pustené video, na ktorom bolo znázornené, ktorý predmet sa na čo využíval, ale my sme nič nerozumeli, pretože všetko bolo písané v azbuke, a tak sme sa riadili len obrázkami. Video bolo v kreslenej forme a jediná čudná vec bol jednorozec s krídlami, ktorý nosil rôzne predmety. Toto sa nezaobišlo bez poznámok o „My little pony“, z ktorých si naši chalani robili dobrú srandu. :D Potom sme sa presunuli do siení, v ktorých boli vystavené portréty niektorých šľachticov. Z tohto sme sa bavili ešte viac, keďže niektorí vyzerali naozaj... úboho. Či už mali veľký nos, uši alebo vyzerali ako chlap v dámskych šatách. Prirovnaní s niektorými aktuálnymi ľuďmi bolo dosť. V ceste po hrade sme pokračovali na jedinú hradnú vežu. Prešli sme strmé schody a na vrchu sme sa poriadne zadychčali, ale výhľad bol okúzľujúci. Jedna zo sprievodkyň nám prezradila, že sme prešli viac ako 750 schodov. Pri tomto čísle sa mi podlomili nohy ešte viac. Keď sme vyšli z hradu, tak sme, samozrejme, všetci chceli ísť do McDonald's, ale pani profesorky nám to zatrhlí. Po ceste späť sme pokračovali v dobrej nálade, keď nás zrazu zastavila polícia. Všetci sme znervózneli a šofér musel vystúpiť. Policajti prehľadali náš autobus a zistili že v ňom chýbajú kladivká na rozbitie skla

v prípade núdze, tak to musel náš pán šofér zaplatiť. Ďalej nemal platné doklady a diaľničnú známku a pani profesorky, ale aj my sme trpeli strachom, že nás nebude mať kto zobrať domov. A od Senca sme boli ešte dobre ďaleko! Nakoniec nás polícia pustila, aby nás šofér zobral domov, ale s ním to budú ďalej riešiť. Myslím, že sme sa zhodli v tom, že toto bolo oveľa lepšie ako McDonald's. Takúto napínavú a vzrušujúcu cestu autobusom z exkurzie som ešte nezažila. Výlet sa mi veľmi páčil a samozrejme, nebudem klamať, že to bolo v značnej miere kvôli ceste späť. Ale na hrade bolo skvele a tento deň sme si proste užili!

Karin Ravaszová, tercia

Výlet do ZOO

V utorok 1. októbra 2013 sa uskutočnil výlet do ZOO v Bratislave. Zúčastnili sa ho niektorí žiaci sekundy a žiak z tercie. Tento výlet vyhrali na Senec-kom karnevale, na ktorom predstavovali šachovnicu. Spolu s našimi žiakmi sa výletu zúčastnili aj žiaci ZŠ Tajovského a ZŠ Mlynskej, ktorí tiež patrili k výhercom. V ZOO sme mali trojhodinový rozchod. Rozdelili sme sa na skupinky kamarátov. Každý z nás si to tam užíval a zažil kopec zábavy. Videli sme veľa zaujímavých zvierat, na niektorých sme sa aj zasmiali. Naša skupinka sa navyše zastavovala pri každom automate a skúšala či funguje. Pri konci nášho výletu si každý kúpil nejaký suvenír. Všetkým sa nám výlet veľmi páčil.

Miriam

Exkurzia Oravou a v Osvienčime

V jedno pekné pondelkové ráno sme sa skupina asi päťdesiatich gymnazistov s veľkým nadšením stretli pred školou a nedočkavo vyzerali autobus. Pobalení do kufrov a plní radosti, nastúpili sextáňa aj s prvkami a troma pani profesorkami – pani profesorkou Balúchovou, Strivinskou a Pazderovou do autobusu k prívetivému vodičovi. Pripravení na cestu sme vyrazili zo Senca. Po dlhom čase presedenom v autobuse, pán vodič zastavil pri Tescu v Čadci. Nakúpili sme si občerstvenie a ďalej pokračovali v ceste do cieľa – na prehliadku koncentračného tábora v poľskom Osvienčime. Prehliadka trvala tri hodiny. Porozprávali nám o mnohých zaujímavých veciach, ale aj o smutných a tragických udalostiach, ktoré sa tu stali. Cestou autobusom do Habovky sme sa všetci dobre zabávali. Ubytovali nás v dvoch penziónoch. Po výbornej večeri a rozhovoroch s novými priateľmi sme spokojne

uvedomil, že do tejto izby vedie dvojice dverí a len v jedných je kľúč. Spomenul si na svoju retiazku a automaticky sa na ňu pozrel. Visel na nej kľúč. Kľúč od mreží okna v jeho izbe. Začul kroky vo vedľajšej kúpeľni. Bleskovo odomkol dvere a rozbehol sa do svojej izby. Zamkol a rútil sa k oknu. Avšak tentoraz návštevník nestrácal čas a celou silou sa zaprel do dverí, ktoré pod jeho váhou zaprašťali. Jakub si rýchlo dal dole retiazku a vsunul kľúč do zámky. Návštevník znovu tresol do dverí a teraz už silno pukli a začali sa pomaly rozpadávať. Jakub otvoril okno a skryl sa do skrine. Rodičia zaparkovali pred domom. Mama sa čudovala nad rozsvieteným domom. Odomkli dvere a hneď si všimli na zemi telefón a prestrihnutý kábel. „Jakub?“ zakričal otec, no odpoveď nedostal. „Jakubko?“ zakričala aj mama s obavou v hlase. Rozbehli sa do jeho izby, no keď videli rozbité dvere boli už naozaj vyľakaní. Vošli do izby a mama zakričala: „Jakubko, kde si?!“ Dvere na skrini sa otvorili a tam plakal schúlený Jakub. Otec zavolať políciu a mama mu spravila kakao do jeho obľúbeného hrnčeka. Policajti odišli a Jakub stále sedel pri stole a vychutnával si horúci nápoj. Mama si išla ľahnúť a otec musel ísť s policajtmí. Jakub fúkol do slamky a nápoj zabublal. Zdalo sa mu to? Vyskúšal ešte raz. Nie, naozaj. Spod stola sa ozval klokotavý zvuk...

Ester Martinezová

1978

TLESK

Veľký rodinný dom nás všetkých zaujal. Mal všetko, čo sme chceli. Mal veľkú kuchyňu, päť spální a tri kúpeľne. Deti boli nadšené, že každé z nich bude mať izbu samo pre seba. Ja som sa radovala s nimi.

Už druhý deň sme sa snažili vynosiť všetky hnité, staré skrine a koberce preč, ale ešte tam stále niečo zostávalo. Dom bol skutočne veľký a potrebovali sme každú pomocnú ruku. Všetci sme boli, samozrejme, veľmi unavení.

Unavene som dopadla na starú sedačku s žltým čalúnením a oprela som sa. Moje tri deti ma napodobnili.

„Bolí ma rameno...“ pošťožovala sa Luci, najmladšia z nich.

„Dajme si pauzu.“ Rick sa veľmi podobal na otca. Ten bol teraz na streche a snažil sa opraviť každú dieru v nej.

„Podme sa zatiaľ hrať!“ Lucinmu nadšenému hlasu sa nedalo odolať.

„Dobre, ale potom musíme vyniesť tú komodu. Je celá zničená.“ Lucy pokývala hlavou na znak súhlasu a už si dávala dole šatku, ktorú mala na hlave a začala mi ňou zakrývať oči. To bola jej obľúbená hra.

„Hrá sa len na tomto poschodí, dobre?“ Nestihla som ani dopovedať a začali ma roztáčať. Chvíľu som sa točila, ale potom so prestala. Cieľom roztáčania ma bolo dezorientovať. Náhle som za sebou začula výzvanie dverí od dvojkrídlovej skrine a otočila som sa.

„Pomôžte mi!“ zakričala som. To znamenalo, že ten, kto je pri mne najbližšie, musí dvakrát tlesknúť, aby som ho mohla rýchlejšie nájsť a on potom bude hľadať rovnakým spôsobom ostatných.

hurónsky rehot našich škodoradostných vedúcich. Všetci okrem mňa na nich hľadeli ako telce na nové vráta, len ja som nevedela posúdiť vlastnú reakciu, ktorá sa skladala z hnevliwych pohľadov, nutkania zvracať a plakať zároveň. Nakoniec som sa však hystericky rozosmiala, veď čo mi iné nakoniec zostávalo. Po smiechu sme všetci dostali strašne vynadané, že sme ich neskutočne vystrašili, že sme nechodili už vyše dvoch hodín, a tak sa nás vybrali hľadať. Nechali sme sa však zahanbiť a vyhodili sme im na oči tento krutý žartík. Hlavný vedúci, pozorujúc naše zdesené pohľady vyhlásil, že sme skúšku splnili, pretože sme si so žartovaním jeden a na chatu sme sa dostali, čiže úloha je splnená. Celý vystresovaný, unavený, špinavý a spotený sme sa vrátili na izby a na ďalší deň sme s drvivou väčšinou vedúcich držali trucovitého bobríka ticha.

Karolína Chodáková

Votrelec

„Jo, konečne sám,“ vzdychol si Jakub a oprel sa o dvere. Práve vypravdal rodičov na večierok. „Čo budem asi tak robiť?“ pomyslel si. Nakoniec sa rozhodol pre počítač. Zišiel do kuchyne, vzal si misku zemiakových lupienkov a pohár koly a s plnými rukami zamieril do pracovne. Usadil sa pred moderný stroj a zapol svoju obľúbenú „strielačku“. Naraz kútikom oka zachytil za oknom pohyb. Celý stuhnúť sa tam pozeral. „Sú to len stromy.“ presviedčal sám seba. „Nie je to zvláštne?“ zamyslel sa. „Keď sa v dome svieti, do vnútra je vidieť, ale von nie. Upokojil sa až vtedy, keď si spomenul, že rodičia zamkli dvere aj mreže na oknách. Ďalej strieľal na nepriateľov z iného sveta a okolím sa nezaoberal. Spozornel až vtedy keď začul zvuk, ktorý do hry nezapadal. Znelo to ako rinčanie skla. S hrôzou si uvedomil, že v podkroví nie sú na oknách mreže. Rýchlo vypol hru. Začul kroky. Jasné a zreteľné. Potichu otvoril dvere a rýchlo kráčal cez chodbu do kuchyne. Zo zásuvky vytiahol najväčší nôž, aký tam bol, no aj keď mal v rukách zbraň, necítil sa bezpečne. Započul kroky z vedľajšej izby, rýchlo sa šuchol pod stôl. Bol obklopený stoličkami a zakrytý žltým obrusom. Návštevník bol tam. Jakub zreteľne počul jeho ťažký, klokotavý dych. Preskakoval, akoby mal v pľúcach vodu. Alebo krv. Jakub videl jeho nohy, svalnaté a špinavé. Nechty mal zožltnuté a odrastené. Hľadal ho. Jakub sa schúľil, zavrel oči a dýchal najtichšie ako vedel. Na obruse niečo zaškrípalo. Ako dlhé pazúry. Jakubovi tiekli po lícach slzy, no ani nemukol. Návštevník sa otočil a so škrípaním podlahy odišiel. Jakub tuho rozmýšľal. Potrebuje telefón, no ten jeho leží vybitý v pracovni a pevná linka je v hale. Votrelec môže hocikde striechnúť. Potichu prešľapoval a načúval zvukom domu. Nepočul nič. Len hrobové ticho. Priskočil k telefónu, vytočil políciu a priložil si slúchadlo k uchu. V telefóne zaprašťalo a nastalo ticho. Jakub neveriaco pozrel na nemé slúchadlo. Potiahol za šnúru telefónu a prestrihnutá časť mu ostala v ruke. V duchu zanadával. Zrazu sa mu za chrbtom ozval klokotavý zvuk. Rozbehol sa do spálne rodičov a zamkol dvere. V tom si ale

zaspali. Ráno sme sa všetci po raňajkách opäť stretli, nasadli do autobusu a prepravili k Oravskej priehrade. Pri brehu čakala loď, ktorá našu výpravu odviezla na Slanický ostrov umenia. Ten je pozostatkom po dedinách, zatopených pri stavbe Oravskej priehradu. V jednej z týchto dedín sa narodil aj slávny jazykovedec Anton Bernolák. Na ostrove sme sa s ním odfotili. Presnejšie s jeho sochou, ktorá tam stojí. Po trošku chladnej prehliadke ostrova nasledoval rozchod v Námestove. Poprezerali sme obchody a najedli sa v reštauráciách. Uľahaní žiaci s otvorenou náručou privítali po návrate späť do Habovky voľno. To sme vyplnili spoločnou zábavou a večernými prechádzkami po dedine. Asi každý z nás sa dobre bavil. V posledný deň nášho prvého spoločného výletu sme ešte absolvovali návštevu Oravského zámku a obed na Donovaloch. V Senci nás už očakávali rodičia, kamaráti a aj pán riaditeľ, ktorý nás prišiel privítať. Za tento skvelý výlet, z ktorého sme si odniesli veľa poznatkov a zážitkov, a aj zato, že s nami vydržali, ďakujeme našim pani profesorkám.

Dominika

Práca oslobodzuje...

„Arbeit macht frei“, aké krásne privítanie! Pre ľudí, ktorí tu zomreli na následky tvrdej práce bez možnosti prestávky, to muselo byť „povzbudzujúce“. Na začiatku. Keď si ale uvedomili realitu, museli pochopiť, že to bol len výsmech zo strany nemeckých eSeSákov. Ako tak kráčame po ušliapanom kamenistom chodníku, v ušiach nám znie hlas česky hovoriacej sprievodkyne. „Osvienčim bol najväčší koncentračný tábor, prezývaný Tábor smrti. Zomrelo tu 11 miliónov ľudí, z toho bolo 6 miliónov Poliakov.“ 11 miliónov ľudí! To je

viac ako obyvateľov ako v Českej republike. 6 miliónov Poliakov, to je viac ako má obyvateľov Slovenská republika. Tento zážitok vám nechcem prezentovať ako príbeh, pretože sa to jednoducho nehodí! V Táboře smrti zomrelo 11 miliónov ľudí, všetci vraj boli zabití právom a spravodlivo. V táboře umrelo 200 000 detí! A to je fakt. Žiaden príbeh podfarbený fikciou. Navštívili sme časť (Auschwitz) jedna aj dva. Prešli sme cez miestnosti plné vlasov židovských žien a dievčatiek alebo miestnosti plné malých detských topánok, či miestnosti plné okuliarov alebo protéz. Máte dlhé vlasy? Ak by ste prišli do Osvienčimu, ostrihali by vám ich. Ak by ste do Osvienčimu prišli obutí, vyzuli by vás! A potom? Buď by ste umreli na ťažkú prácu alebo na podchladenie. Alebo by vás zabilí jedným s krutých trestov. Spomeniem len: prestáť celý večer vonku bez ohľadu na počasie (cez deň by ste, samozrejme, pracovali), vyhladovanie alebo, a to bolo najčastejšie, smrť v plynovej komore. Nechcem sa chváliť alebo vyvyšovať, že som tam bola, počula a videla všetko okolo toho. Chcem, vám len povedať, že to nebola pravda, čo vraveli nacisti. Nikto, ani jeden človek väznený v Osvienčime si niečo také nezaslúžil. Ak by Hitlera neporazili, nič by ho už nezastavilo. Zomrel by každý, kto by nemal nemecké občianstvo. Máš ty nemecké občianstvo? Tvoji rodičia? Buďme vďační, za každý deň ktorý máme.....

Karin

ako vyplašené zajace počas poľovačky. A zrazu, po chvíli ticha sa to ozvalo. Praskanie vetvičiek a ťažký dopad krokov do hliny. Kamarát zrazu zašepkal: „Rýchlo a opatrne sa skryte do kríkov, hneď!“ Lístie nám šuchotalo pod nohami, potkýnali sme sa o vlastné nohy a malinčie na nás zanechalo škrabance, no nám to bolo v tej chvíli jedno. Skočili sme do kríkov a ledva dýchajúc sme pozorovali čosi pred nami. Veľké štetinaté telo diviaka ňuchalo a čuchalo okolo nášho provizórneho úkrytu. Pevne zomknutí pri sebe sme čakali, neschopní pohybu ešte asi desať minút po odchode nemilého návštevníka. Na každé šuchnutie sme reagovali, akoby sa na nás malo každú chvíľu vrhnúť čosi príšerné. Po nekonečnom odhodlávani sa sme konečne vstali, pochytili sme sa za ruky a rozbehli sme sa po ceste dúfajúc, že zazrieme niečo, čo nám napovie, kde sa nachádzame. Jediným orientačným bodom nám však bol oranžový kosáček mesiaca. Pocit, že nás niekto sleduje, a nie je to len obyčajný diviak, silnel spolu so zúfalosťou a neschopnosťou nájsť správnu cestu. Odhodlanie celej skupiny pomaličky klesalo a pocit, že sme naozaj stratení, silnel. Zrazu sme však začuli zvuk pneumatík na nerovnom lesnom povrchu. My dievčatá sme sa nesmierne preľakli, ale ani silnejšej časti našej posádky nebolo všetko jedno. Auto zastalo a vystúpili z neho postavy. Začali sme cúvať, no postavy sa rozbehli za nami. Nádych, výdych, nádych, výdych, utekaj, utekaj, dvíhaj nohy, dvíhaj nohy! Zrazu som sa potkla a zletela som na zem. Jediné, čo som cítila boli drobné kamienky v mojich dlaniach, na líci a dokonca aj v ústach. Vôňa zeme ma za normálnych okolností upokojuje, avšak teraz sa mi z nej prevracal žalúdok. Sprevádžali ma výkriky chlapcov a plač dievčat. Ostala som posledná, rozplasnúť na zemi. Čo bude teraz? Pýtala som sa sama seba. Odpoveď mi dali dva páry rúk, ktoré ma surovo zdrapili a niesli do auta. Myseľ mi zabľúdila k jednému článku o únosoch detí na orgány. Takže takýto bude môj osud, moja smrť. Nedôstojná, pošpinená rukami iných. Možno o mne napíšu do novin. Aspoň sa mi splní detský sen byť slávna. Pach potu, hliny a oleja ma po chvíli spolu s vzlykmi mojich „spolubojovníkov“ prebral s úplného ohromenia, v ktorom človek nie je schopný ani len toho plaču. A začala som racionálne premýšľať. Zaujímavé, ako ľudská myseľ funguje v krízových situáciách. Auto sa nadhodilo a ja som si tresla hlavu o kovový kúsok tyče trčiaci nado mnou. Pošúchala som si hrču a spomenula som si na jednu vec: o takúto tyč som sa už dnešný večer udrela! Pomaly som sa posadila, spolu za nadávok mojich spolucestujúcich, čo to vraj, dopekla horúceho, robím a či nás chceme dostať do ešte väčšieho maléru. Nevšímala som si ich a nakukla som cez priestor do prednej časti auta. Najprv som zacítila jemný závan veľmi dobrej mužskej vône, ktorú používa len jeden človek, ktorého poznám. Rýchlo som švihla pohľadom do spätného zrkadla, v ktorom zračil pobavený úškrn nášho hlavného vedúceho. V momente, keď som sa chcela na plné hrdlo nahnevaná rozkričať, perami naznačil: „hraj“. A tak, po chvíľke premýšľania, či pristúpim na jeho hru alebo ho potopím na mieste, som začala hrať. Lahla som si naspäť medzi postláčaných kamarátov. Po pár minútach auto zastalo. Kufor sa otvoril a nás privítal

Únos

Zobudila som sa na zapálenie ostrého svetla prenikajúceho cez mäkký paplón až k mojim unaveným viečkam. Strhli zo mňa perinu a keďže som vedela, čo sa chystá, spať som si ľahla oblečená.

Nedali mi ani sekundu, už ma zdvihli a ťahali zívajúcu po schodoch. Potom mi zaviazali lanom ruky a nohy tak natesno, že každý menší pohyb mi spôsoboval pomerne nepríjemnú bolesť. Zrazu ma niečie ruky schytili a surovo mi zaviazali šatku okolo očí.

Následne som cítila dych na krku, hodili ma na sedačku a chvíľu ma nechali čakať. Tak takáto je teda taktika. Udržať ma v neistote, čo bude ďalej. Na táborové hry som zvyknutá, veď sem chodím nejaký ten rok, predsa len. Avšak toto bolo pre mňa čosi celkom nové. Stala som sa vodkyňou tímu. Titul „vodca“ však nebol zadarmo, jeho plnohodnotný význam získali iba tí zo šiestich odhodlaných mladých ľudí, ktorí splnili skúšku odvahy. Niečo typické pre tábory. Z rozjímania nad táborovými hrami a počítaním rokov ma vytrhli čiesi ruky vlečúce ma preč zo sedačky. Ovanul ma teplý vietor. Sme vonku. Zrazu ma však niekto bolestivo strčil. Pociťujúc tupý náraz na hlavu a predstavujúc si hrču rastúcu mi na čele ma vopchali do kufra k ostatným piatim potenciálnym vodcom, ktorí na mňa čakali s nespokojnými vzdychmi, aukajúc natlačením na seba. Kufor sa zatvoril, auto sa pohlo. Desaťminútovú cestu, počas ktorej nás hádzalo na všetky strany, sme strávili fňukaním, nadávaním a niektorí z nás sa aj hystericky smiali. Vyviazli sme, až na pár modrín, relatívne v poriadku. Motor sa vypol a bolo to tu zas. Čiesi ruky. Bez akéhokoľvek citu ma vytiahli z auta, čo bola v istom zmysle úľava, ale o malú chvíľu som putovala spolu s ostatnými na kolená na vlhkú, špinavú zem. Posledné slová z úst vedúceho: „Máte 60 minút na to, aby ste sa dostali na chatu“, a zavrčanie motoru nás zanechalo na ceste v lese. Šiestich vystrašených a ešte stále rozospatých ufrflancov. Po pár sekundách, ktoré slúžili k uvedomeniu si našej situácie sme vstali, navzájom sa rozviazali a začali sme hľadať cestu. Naslepo sme sa vydali tadiaľ, odkiaľ sme predpokladali že odišlo auto. Po chvíli sme sa dostali na hlavnú cestu, ktorú lemovali tmavé stromy, hrájúce sa s našimi predstavami a za nimi sa rozprestieral les, o ktorom si nikto z nás nedovolil rozmýšľať, pretože temnota, ktorá nás obklopovala, nám celkom stačila. Po hlavnej ceste by sme sa dostali na chatu, dobre sme to vedeli. Ibaže naľavo od nás sa vinul úzky sivý pásik cestičky, o ktorej sme matne tušili a dúfali, že nás dovedie do dedinky nad chatou a odtiaľ už cestu poznáme lepšie ako vlastné topánky. Keďže sme predpokladali, že vedúci budú rozostavania strategicky po ceste a budú nás strašiť, chceli sme s nimi vybabrať a pustili sme sa cestičkou do dediny.

Na cestu nám svietili lampy a my sme v pomerne dobrej nálade vykračovali hore kopcom a svorne sa držali za ruky. Po čase sa lampy začali preredovať a my sme mierili stále vyššie a hlbšie do lesa. Zrazu však kamarát zastal a započúval sa do tmy. My ostatní sme tam stáli a natŕčali sme uši

Let's recognize and celebrate our diversity... ...and have fun together.

aces

Academy of Central
European Schools

Tento školský rok sa naša škola zapojila do medzinárodného projektu pod názvom „Ja a iní: objavovanie rôznorodosti okolo mňa a vo mne“. Do tohto projektu sú zapojené školy z Albánska, Bosny a Hercegoviny, Bulharska, Českej republiky, Čiernej hory, Chorvátska, Kosova, Macedónska, Maďarska, Moldavska, Rakúska, Slovinska, Rumunska, Srbska a Slovenska.

Naša škola má partnerstvo so školami z Rakúska a Rumunska. Naším spoločným cieľom je realizácia hlavnej myšlienky projektu a aktivít na tému diverzita. Naše spoločnosti sú čoraz rôzno-rodejšie. Bohužiaľ máme tendenciu báť sa tých, ktorí sú iní ako my (etnický pôvod, náboženské presvedčenie, pohlavie, sociálne pozadie, vek atď.). Veľmi rýchlo robíme rozdiely medzi „sebou“ a „ostatnými“, a tí, ktorí nepatria do „našej skupiny“, sú často považovaní za druhoradých, resp. sa s nimi zaobchádza menej priaznivo. Je preto nevyhnutné bojovať proti predsudkom a lepšie sa navzájom spoznávať.

My a naše dve partnerské školy, sme spolu vypracovali spoločný projekt na túto tému, ktorá určite rezonuje v každej spoločnosti, či už je to rodina, škola, pracovisko, ulica... Všetci sa niečím líšime, a predsa sme rovnakí – inakosť nás spája.

Každá škola vypracuje svoj vlastný dotazník, ktorého autormi budú predovšetkým žiaci. Nakoniec pripravíme spoločný veľký dotazník, obsahujúci otázky zozbierané zo všetkých troch partnerských škôl. Finálny dotazník budú vyplňať študenti týchto troch škôl a zozbierané výsledky si navzájom porovnáme a vyhodnotíme.

Ďalšími sprievodnými aktivitami sú medzinárodné výmenné pobyty, využívanie nových informačných a komunikačných technológií.

gií, nových médií, divadlo, prezentácie výtvarných prác. Radi by sme do nášho projektu zapojili aj ďalšie osoby a inštitúcie, napríklad rodičov, miestne/regionálne inštitúcie, firmy, média atď.

Jazykom celej medzinárodnej komunikácie je angličtina. Projekt a jeho aktivity prebiehajú od septembra 2013 až do polovice marca 2014.

Naša účasť na medzinárodnom štartovacom stretnutí Aces

Dňa 30. Septembra - 4.októbra 2013 sa víťazné školské partnerstvá zúčastnili prvého stretnutia, ktoré sa konalo v Bukurešti. Na tomto stretnutí sa zúčastnili delegácie po 2 účastníkoch (1 študent a 1

učiteľ) zo všetkých škôl zapojených do víťazných partnerských projektov. Prvýkrát sme mali možnosť sa stretnúť s našimi partnermi z Rakúska a Rumunska, kde sme sa spoločne zamýšľali nad

jednotlivými krokmi v projekte a jeho realizáciou v našich školách. Okrem našich partnerov sme tam zažili veľa zaujímavých stretnutí s učiteľmi a žiakmi z vyššie spomenutých krajín, počas workshopov a pracovných stretnutí sme si vymieňali informácie o našich krajinách a školských systémoch, kultúre a diverzite, ktorá je hlavnou témou tohtoročného projektu.

aces is an initiative of

ERSTE Stiftung

coordinated by

in cooperation with

VČELÍ DOM

and associated with

Aces – Akadémia stredoeurópskych škôl, podporuje partnerské projekty medzi školami v stredoeurópskych krajinách prostredníctvom každoročnej súťaže projektov. Aces je iniciatívou Nadácie ERSTE, ktorá bola založená v roku 2006 v rámci programu Európa. Koordináciu Aces zabezpečuje Interkulturelles Zentrum v spolupráci s občianskym združením VČELÍ DOM. Túto iniciatívu zároveň podporujú ministerstvá školstva zo všetkých zúčastnených krajín.

Mgr. Danka Knutová, vedúca Projektu

a zachovali sa aj vytesávané útvary na nich. Mramorové steny boli osvetlené tlmeným, na oči príjemným svetlom, ktoré vychádzalo zo zdobených fakiel pripevnených na stenách. Po asi desiatich minútach som aj zabudol na to, že som v tom najčudnejšom hrobe. Keď sa konečne moja noha dotkla kamennej podlahy, niečo na mňa skočilo! Strašne som skríkol a mozog sa mi zablokoval. Nevedel som, čo mám robiť, či ujsť, alebo bojovať. Vybral som si variantu B, začal som z celej sily kopať a rozhadzoval som rukami na všetky strany. Keď postava, ktorá na mňa skočila nevydala ani hlások, zistil som že je veľmi ľahká. Tak som ju zdvihol ku svetlu a vtedy som zbadal, že je to len bábka ľudskej veľkosti. Znova sa ozval ten strašný zvuk a ja som okamžite trielil hore schodmi. Hore som vyletel bleskovou rýchlosťou. Na povrchu na mňa čakal môj vystrašený pes. A tak som ho pohladkal a dodal mu odvalu. Vzal som si baterku a zasvietil som dolu do jamy. Na drevených schodoch boli teraz flaky tmavočervenej krvi. Pozrel som sa na svoje ruky a tiež boli celé krvavé. „Ale ako je to možné?“, pýtal som sa sám seba. Vtom som si spomenul, ako na mňa skočila tá zvláštna bábka. „Ale to nie je možné, bola to obyčajná bábka a nie skutočný človek.“ V tom som si na rukách všimol ďalší zvláštny úkaz. Mal som na nich čierne škvrny, ktoré ma začali ohromne páliť. „Stačilo toho šialenstva!“, rozhodol som sa a veľmi odvážne som sa vydal preč s tohto strašného miesta. Moja odvaha ma opustila v tej chvíli, keď sa ma dotkla niečia ruka a ozval sa znovu výkrik. Nemal som v pláne sa otočiť, a tak som sa okamžite rozbehol preč. Halúzky za mnou hrozivo praskotali. Bránka od cintorína bola zamknutá, a tak som musel preskočiť plot. Všimol som si, že človek alebo čo to vlastne bolo, za mnou už nebeží, a tak som spomalil. Môj pes ma znovu prekvapil, keď sa zjavil hneď za mnou. Prišiel som na náš dvor, vpustil som ho dnu a konečne som si vydýchol. Vošiel som do domu a išiel som priamo do kúpeľne, aby som sa poumýval. Potom som čistý vliezol do posteľe a spal som až do tretej popoludnia. Ešte v ten deň som si na Googli vyhľadal meno Satanovič a dozvedel som sa, že rod Satanovičov bol zvláštny. Všetci členovia tohto rodu sa dožívali neuveriteľného veku, podaktorí dokonca až 300 rokov. Ďalej som sa dozvedel, že práve tento Rudolf bol posledným členom rodu. Zistil som, že všetci členovia ich rodu mali schopnosti jasnoviectva a veštevstva, ale jediný Rudolf ich nemal. Rudolf bol vskutku zvláštny. Celý svoj dlhý život venoval vyvolávaniu duší mŕtvych. Vraj sa mu to občas aj podarilo. „Aké to musí byť rozprávať sa s mŕtvymi?“, zamyslel som sa v duchu. Domnievam sa, že včera na tom cintoríne nikto nesvietil, ale duše sa prišli pohovárať s Rudolfom. A to svetlo asi malo znamenať prítomnosť niečoho, čo si človek nedokáže predstaviť, niečo ako duch alebo duša mŕtveho. „Fajn...“ povedal som si, „Ja som s týmto vysvetlením spokojný“. Ale aj tak, nikdy som túto príhodu s hlavy nevyhodil a verím, že tam ostane naveky.

Michal Ďurfina

Záhada nočného svetla

Jednej veľmi neskorej noci 13. júla som zazrel záblesk svetla v okne, no obzrel som sa tak rýchlo, že môjmu mozgu nedošlo hneď čo som videl, ale až po dobrej chvíli. Keď som sa von pozrel znovu, svetlo tam stále bolo a začali sa pridávať aj ďalšie. Najprv po jednom, potom po troch a nakoniec to vyzeralo ako nasvietená filmová scéna, no ľudia tam neboli. A tak ako v dobrodružnom filme, vyšiel som von, pozrieť sa, čo sa deje. Nechcel som budiť rodičov pre prípad, že sa mi to len sníva, a tak som zišiel dole schodmi. Mal som oblečené pyžamo a na nohách narýchlo našuchnuté papuče. Vzal som so sebou aj psa, ale nebol som si istý, či je to dobrý nápad. Otvoril som bránu a zmocnil sa ma chlad, beznádej a strach. Neisto som kráčal po studenej a tmavej ulici a podvedome som si zlepšoval náladu a čistil myseľ pohmkávaním. Keď som sa blížil k miestu, ktoré v tej chvíli vyzeralo ako na pravé poľudnie, svetlá náhle zhasli a zostalo svietiť len jedno. Zistil som, že to miesto je cintorín. Z diaľky som započul šepot, ktorému sa nedalo nič rozumieť a pridali sa k nemu aj vzlyky a výkriky. „Tak, a je to!“, pomyslel som si, keď som prišiel pred vstupný oblúk, ktorý tvoril prechod do cintorína. Aby som nezabudol poznamenať, môj pes už začal ustupovať. „Asi to počuje aj on“, pomyslel som si. Vstúpil som na cintorín a po chrbte mi prebehol mráz. Celé telo mi pokryli zimomriavky, no kráčal som ďalej na prieskum tohto zvláštneho miesta. Pri každom kroku dopredu mi pod nohami pukali vetvičky alebo šušťalo lístie, ktoré ležalo na zemi suché, chladné a bez života. Začul som hrozný, uši trhajúci ženský výkrik, bránka na vstupnom oblúku sa zatreskla a podľa zvuku v jej zámke sa aj zamkla. Chvíľu som len stál na mieste a naberal som odvahu na ďalší krok dopredu, keď tu zrazu niečo za mnou zašušťalo. Bol to môj pes a v papuli držal baterku. „Ďakujem“, pošepol som mu a vzal som si baterku. Rozsvietil som ju a to mi dodalo dosť odvahy. Tak som sa poobzeral, aby som zistil odkiaľ vychádza to záhadné svetlo. Zistil som, že vychádza s hrobu číslo 13. „A vraj že to nie je nešťastné číslo.“ Báľ som sa bližšie priblížiť k tomuto hrobu, ale bol som dostatočne blízko na to, aby som prečítal, čo je na ňom napísané. Bol to jeden s najstarších hrobov, ktoré sa tu nachádzajú. Stálo na ňom:

Rudolf Satanič
Narodený: 24.6.1725
Zomrel: 13.7.1888

„To nie je možné!“, veď ten chlap žil viac ako 150 rokov! A...a...a zomrel presne v tento deň pred 163-mi rokmi! „Nie...to nie je možné...“ Znova sa ozval krik a náhle na to vzlykanie ženy. „Ale nie!“, náhrobná doska na tomto hrobe sa začala najskôr pohybovať, potom to bolo intenzívnejšie hýbanie a nakoniec sa celá nadvihla. Nakukol som dovnútra a neveril som vlastným očiam. Od bežného hrobu by ste čakali, že po takej dobe sa bude sypať hlina zo všetkých štyroch stien. Ale tento bol obložený mramorom a dnu viedli schody. Po asi piatich minútach prekonávania strachu som pomaly a neisto vykročil smerom dolu po schodoch. Schody aj napriek tomu, že boli s dreva, boli krásne zachované

Leto trochu inak....

Je prirodzené, že si každý študent a žiak prepája leto so slastným ničnerobením a absolútnym vypnutím mozgových závitov pre príjem akýchkoľvek náročnejších informácií či ich spracovaním. O to viac je obdivuhodné, že sú medzi nami študenti, ktorí ani v lete nezaháľali a posunuli sa vpred v oblastiach, ktoré ich bavia, zaujímajú... Iveta Šipošová, študentka 4.A sa s nami podelila so svojimi skúsenosťami.

Škola hrou? Alebo môže byť vzdelanie súčasne aj zábavou?

A tak bolo napísané na papieri: Extrakcia kvapalných homogénnych zmesí, vzduchom miešaný cirkulačný bioreaktor, spektrofotometrické stanovenie koncentrácie proteínov v UV oblasti, rektifikácia, oscilácia v priestore,...

Jednalo sa o prihlášku na letnú školu s chemickým zameraním. Jednotlivé názvy laboratórných prác či prednášok som spočiatku nevedela ani len prečítať. Avšak vraví sa: „Nehádz flintu do žita.“ A tak sa aj stalo.

Chcela by som povzbudiť všetkých tých, ktorí majú radi dobrodružstvá. Tých, ktorí radi spoznávajú nových ľudí, miesta. Tých, ktorí ešte nezažili „život na intráku.“ Tých, ktorí sú zvedaví, čo sa skrýva pod rúškom tajomstva – vedy.

Stačí len tak málo - štipku odvahy, vyplnenú prihlášku a už len pevne dúfať v to, že budete v zozname vybraných študentov.

Ústav chemického a environmentálneho inžinierstva už po siedmykrát organizoval letnú školu pre záujemcov gymnázií 3. ročníka / septimy. Okolo 40 študentov vybraných z celého Slovenska sme absolvovali rôzne prednášky, skutočne zaujímavé laboratórne práce, exkurzie, výlety, súťaže, hry či športové večery po dobu jedného týždňa.

O všetko bolo postarané. Vráťane stravy a ubytovania. Taktiež sme okúsili vysokoškolský systém či už v podobe prijímania kvánt informácii alebo dlhých večerov plných zábavy a spoznávania.

Každý z nás bol zadený do približne troj- až štvorčlennej skupiny. A každá jedna z týchto 12-tich skupín mala za úlohu sa špeciálne venovať danej laboratórnej práci. Konkrétne ja som patrila do trojčlenného družstva - skupiny J (spolu s Viktóriou Malotovou, Adamom Téglášom), ktoré sa malo zamerať na Termochemický rozklad biomasy - drevnej štiepky. Pán docent (znalý v tejto danej oblasti) nám pomáhal s vytvorením prezentácie, ktorú sme mali v posledný deň prezentovať pred všetkými študentmi, profesormi, doktormi, dokonca predstaviteľmi firiem – napr. Slovnaftu.

V osudný deň D sme prezentovali naše práce, kedy sme mali možnosť preukázať nielen vedomostné znalosti, ale aj naše rečnícke schopnosti. Osobne som si sadala so sklúčeným pocitom, keďže si nás „pánko zo Slovnaftu“ riadne podal svojimi otázkami. Po krátkej porade sa jednotlivé práce vyhodnocovali. Pri vyhlasovaní výsledkov zaznelo: „A 1.miesto vyhráva skupina J. Možno som vás svojimi otázkami podusil, ale to len preto, že ste boli vážne dobrí,“ vyhlásil predstaviteľ Slovnaftu.

Som vďačná za túto skúsenosť. Za to, že som mala šancu tak úspešne reprezentovať naše malé mestečko, ale najmä za to, že som mohla stráviť užitočný týždeň v skvelej atmosfére s nezabudnuteľnými ľuďmi.

Iveta Šipošová, 4.A

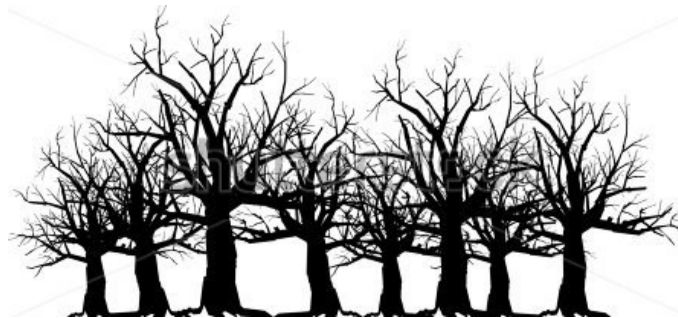

už pred pol hodinou a do dediny to bolo ešte desať kilometrov. Ak nechcel nocovať pod holým nebom, musel sa vydať na cestu. Otec išiel, išiel a išiel. Bola už tma, cestu lemovali stromy. Konečne zbadal svetlá dedinských domov. Keď prišiel k domu svojho kamaráta, bol už dosť unavený a hladný. Sadli si k neskorej večeri. Zatiaľ čo jedol, jeho kamarát mu rozprával príbeh o tom dome. Dom bol veľký a starý. Za vojny, keď ruské vojská prechádzali cez Slovensko, malý oddiel prišiel aj do tejto dedinky. Pár vojakov sa ubytovalo v tomto dome. Bol medzi nimi aj vojak, ktorý vedel pekne hrať na harmonike. Tento vojak sa v posledný deň, keď už mal oddiel odísť, zabil a podľa miestnej povesti teraz straší na povale. Otec sa tomu len smial a rozhodol sa ísť na povalu. Na chodbe druhého poschodia bolo šero. Konečne prišiel ku schodom na povalu. Vystúpil po nich a ocitol sa na mieste. Povala bola celá zaprataná rôznym haraburdím. Na jej konci bolo zrkadlo, v ktorom sa mal duch zjavovať. Otec k nemu pomaly išiel a už sa začínal báť. Prišiel k nemu, pozrel sa doň a zbadal tam nejakú tvár. Naľakal sa a rýchlo zbehol po schodoch. Až na prízemí si uvedomil, že v zrkadle videl sám seba.

Stretnutie so strachom

Bol chladný večer, práve sme dohrali zápas vo vedľajšej dedine. Síce sme prehrali, ale užili sme si to. Vždy po zápase volám mame, či by po mňa neprišla a ani dnes to nebolo inak. No, lenže telefón zvonil a mama nedvíhala. Čakal som najskôr 10 minút potom 20 minút a nakoniec 30. Mama stále nedvíhala. Ostal som pred ihriskom sám. Rozhodol som sa, že sa poberiem domov sám. Nesmelo som kráčal po ceste a predom mnou a ani za mnou sa v diaľke neukazovalo žiadne auto. Stmievalo sa! Strach z tmy ma prinútil využiť najkratšiu cestu domov, ktorá viedla lesnými cestičkami. Rýchlymi krokmi som sa blížil k horárni a zrazu som začul hrôzostrašné kvílenie. Poobzeral som sa okolo seba. Všimol som si, že sa v horárni svieti. V okne sa mihol tieň mohutnej postavy, ktorá držala v pravej ruke ostrý a špicatý predmet. Čierny fantóm obrátil hlavu na mňa. Vzal som nohy na plecía a ani neviem, ako som sa dostal domov. Mama práve pripravovala večeru. Všetko som jej vyrozprával a vtom napätí som jej aj zabudol vytknúť, že po mňa zabudla prísť. Na druhý deň sa to všetko vyjasnilo. Horár len pomáhal na svet malej srnke...

**Dávid Chvoštál',
Juraj Bagi**

tak som ucítil divný pocit, ako keby ma niečo sledovalo, čo ale to je v chladnej tmavej noci ako bola táto bežné. Vo svojej dielni nebol, a tak som sa vybral spať do domu. Zrazu som uvidel, ako na mňa môj otec kýva z domu a ukazuje mi, že mám ísť dnu. Ako som sa načiahol, aby som otočil kľučkou na dverách, tak sa z prízjazdovej cesty ozvalo auto. Bol to môj otec.

Strašidelný dom

Jedna moja známa má sesternicu, ktorá býva v starom viktoriánskom dome v Londýne. (Viktoriánske obdobie trvalo zhruba od 1830-1900). Nikto zatiaľ neprišiel na to, čo sa v tom dome voľakedy stalo, no teraz sa tam dejú naozaj čudné veci.

Raz mala ísť návšteva. Sesternica upratala hosťovskú izbu, cez posteľ prehodila deku, uhladila ju, zhasla svetlo, zavrela za sebou dvere a odišla. O pár minút na to išla okolo izby a dvere boli dokorán otvorené a svetlo bolo zažaté. Vošla dovnútra a uvidela, že deka je celá pokrčená, dochytaná a na nej sú

odtlačky rúk ako keby ste rozťahli prsty a mlátili po nej. Lenže v dome okrem nej nikto iný nebol.

Inokedy bola u nej kamarátka s malým trojročným synčekom. Chlapčeka chceli poobede uložiť spať do obývačky, zatiaľ čo oni by sa presunuli do kuchyne, aby ho nerušili. No len čo ho tam preniesli, ozval sa z obývačky strašný plač. Rýchlo tam pribehli a snažili sa ho upokojiť, no on nechcel prestať plakať. Skúšali ho uspať a odísť preč, no chlapček bol stále hysterickjší, až sa napokon jeho mama rozhodla, že ho uloží spať na poschodí. Nevedeli si to vysvetliť, ale pochopili, že sa mu tam asi niečo nepáči. Keď ho preniesli do inej izby, chlapec konečne zaspal. Celé šťastné zišli dole do kuchyne, no ešte si ani nestihli sadnúť, keď zrazu začuli strašný, triešiaci hluk – ako rinčiace sklo. A vychádzalo to z obývačky. Rýchlo sa tam teda vrátili a z toho, čo tam uvideli, im doteraz behá mráz po chrbte. Sklenený povrch stolíka bol celý rozbitý a sklo sa povalovalo po celej obývačke. No najčudnejšie na tom bola veľkosť tých črepín. Kebyže pästou alebo niečím iným buchnete do takéhoto skla, od miesta nárazu sa po skle začnú ťahať praskliny ako lúče a tak vyzerajú aj črepiny. No úlomky skla boli maličké ako necht na malíčku. Nech už bola príčina rozbitia skla akákoľvek, chlapec si zrejme zachránil život.

Vojak

Raz večer, na opekačke, keď sme sedeli pri ohni, otec nám začal rozprávať príhodu ktorú zažil. Raz šiel na návštevu k svojmu kamarátovi. Bol už večer, keď prišiel vlakom na stanicu. Čoskoro zistil, že posledný autobus mu ušiel

Halloween

Keď sa povie Halloween, mnohí z nás si predstavia všetko strašidelné - od duchov, cez staré cintoríny až po netopiere lietajúce tmavým lesom. Málokto však vie, čo vlastne ten Halloween v skutočnosti znamená.

Nie je len o strašidlách. Halloween je sviatok, oslavovaný večer 31.októbra, hlavne v západnom svete (USA, Írsko, Spojené kráľovstvo, Kanada...). Pôvodný názov tohto sviatku Hallowe'nen, je skrátenou verziou výrazu All-hallow-even, čo v doslovnom preklade znamená predvečer všetkých svätých. Jeho začiatok siaha podľa historikov až do predkresťanských keltských čias a spájaný je s koncom starého a začiatkom pohanského nového roku. Ľudia vyprevádzali zosnulých na druhý svet a verili, že v túto „čarovnú“ noc je brána medzi svetom živých a mŕtvych otvorená. Zlých démonov mali vystrašiť desivé masky a oblečenie. Táto tradícia sa zachovala dodnes, avšak nie so zámerom ako kedysi. Každý Halloweensky večer sa deti (a ľudia s dieťaťom v srdci) preoblečú za rôzne strašidlá, príšery a iné stvory, a takto vystrojení obchádzajú domy svojich susedov, aby si vykoledovali nejakú sladkosť. K Halloweenu taktiež neodmysliteľne patrí aj strašidelná výzdoba. Ľudia si svoje príbytky skrášľujú najmä vyrezávanými tekvicami so sviečkou, ktoré v minulosti slúžili ako lampáše pre duše zosnulých, keby náhodou po ceste späť na tento svet zabľúdili.

Väčšina Slovákov hlavne starších ročníkov, považuje tento sviatok za výhradne anglický či americký. No my, čo si do roku narodenia zapisujeme číslie vyššie, tento sviatok skôr obdivujeme. Nie je žiadnou novinkou, že tento sviatok pomaly zapúšťa korene aj u nás, avšak nie ako predvečer Všetkých svätých, ale skôr „sviatok všetkých strašidiel“.

Dominika

Šepot

Stalo sa to minulý rok počas leta, keď som išla k mojej babke. Cestu som si skrátila cez pole a nakoniec som musela prejsť cez železničnú trať. Preskočila som prvú koľaj a v tom som počula, ako keby mi niekto zašepkal: "Ponáhľaj sa!" Obzrela som sa, ale nikto tam nebol. No zrazu som si všimla, že sa blíži vlak. Nedokázala som sa však pohnúť z miesta a pred očami sa mi premietol celý môj život. Keď však vlak začal trúbiť, tlak, ktorý ma predtým nechcel pustiť z koľajiska, ma zrazu vymrštil dopredu. Dopadla som na štrk, nič vážne sa mi (okrem pár odrenín) nestalo, ale na ten šepot nikdy nezapudnem!

Vanesa Svitanová

Nočné prebudenie

V jednu tichú letnú noc som sa pokúšal zaspáť, no nešlo to. Akési vonkajšie sily ma ťahali von.

Dlho som sa prehadzoval, až som sa rozhodol prešmyknúť sa okolo spálne najtichšie ako sa len dalo, no tiché to rozhodne nebolo. Na chodbe som zakopol do stojana na kvetiny, ale rýchlo som to napravil. Na ceste k dverám mi už nič nebránilo. Zo skrine som si vybral topánky, obul som sa a potichu sa vytratil. Pokračoval som von devätnástimi schodmi, pri poslednom ma už čakal s vystrašenými očami náš pes Johnny. Spoločne sme sa vydali na koniec dlhej, skutočne dlhej záhrady. Počuli sme rôzne zvuky a praskanie konárov, po chvíli sa ešte aj zdvihol veľmi prudký vietor. Johnny začal okolo mňa šialene behať a štekať na oblohu. Spustil sa prudký lejak aj s krúpami a veľmi sa ochladilo. Toto mi celkovo na nálade nepridalo, začal som sa aj ja báť. Nevedel som, čo mám robiť. Všade bola tma aj baterka mi slabo svietila a ešte k tomu ten lejak. Bol som zmätený. Johnny pri mne sedel a triasol sa od strachu. Nejaká sila ma držala na mieste a ja som sa nedokázal pohnúť smerom k domu. V diaľke bolo počuť vytie vlkov. Z tých zvukov mi tuhla krv v žilách. Celý premočený a podchladený som upadol do bezvedomia. V diaľke som počul hlas svojej mamy a pomaly som sa preberal a zistil som, že som v posteli a celý spotený. No, ešteže to bol iba sen.

Milan Vrbiar

Auto

Bol som chorý doma. Mal som horúčku a zvracal som. Moja mama išla s mojimi bratmi k starým rodičom, zatiaľ čo o mňa sa staral môj otec. V noci som sa zobudil a chcel som nájsť svojho otca. Popozeral som sa po ňom všade v dome a potom som si spomenul, že by mohol byť vo svojej malej dielni na záhrade. Keď som prechádzal vonkajším chodníčkom

a nastalo úplné ticho, ktoré sprevádzal iba tichý šum dažďa. Bolo to ticho, pri ktorom sa vám zdá, že za chvíľu na vás niečo skočí. Ako v hororoch... trochu. Ako ticho pred búrkou. Zrazu sa zablýskalo a svetlo osvietilo padnutý strom. Spod neho trčala... Preboha! Ruka. Kútikom oka som zahliadol pohyb. Niečo na mňa skočilo. Nevedel som, čo to bolo, až kým to nezaštekalo. Pes. Veľmi veľký pes. Skoro som „zinfarktoval,“ lebo sa veľkých psov bojím. Možno to vyzerá, že sa veľkých psov bojím odjakživa, ale vôbec to tak nie je. Bojím sa iba odvtedy, čo na mňa jeden pes zaútočil. Začul som krik a pes utiekol. Bol som naozaj rád, že počujem ľudí.

Nakoniec sa ukázalo, že ten ostrý záblesk bol blesk, ktorý zasiahol strom a ten padol na starého muža, ktorý okolo neho prechádzal. Ten pes bol jeho. Zrejme na neho strom nepadol, a preto sa snažil zachrániť svojho pána. Po tomto zážitku som vždy počas búrky zostal vnútri, aby ma nepostihol osud ako toho starého muža.

Matej Hrnčiar

Strašidlo na fare

Ja a moja rodina sme sa vybrali na výlet do Českého Krumlova. Tam sme navštívili ocinovho bratranca, ktorý je v tomto krásnom meste kanonikom. Spali sme na fare, ktorá má vyše 500 rokov. Má veľa miestností a je ťažké sa v nej zorientovať či nájsť svoju izbu. V dlhých chodbách bol chlad a na stenách viseli staré obrazy ujomých predchodcov. Kňazi, ktorí boli namaľovaní na obrazoch, sa na vás stále pozerali zo všetkých strán.

Večer sme išli grilovať na záhradu, z ktorej bol výhľad na Vltavu. Chýbala nám ešte miska, tak ju sestra išla zobrať do kuchyne. Na fare bola tma a sestra nevedela nájsť vypínač. Nejakou došla do kuchyne, zažala svetlo, zobrala misku a išla von. Bola na chodbe a počula škriptať drevené schody. Zrazu sa ozval hlas: „Co tady děláte?“ Sestra sa bála otočiť, lebo niečo za ňou strašne funelo. Radšej sa rozbehla k dverám a utekala na záhradu. Všetko nám povedala. O malú chvíľu sme zistili, že to bol kostolník Běda, ktorý sa rád prechádza po fare, keď je tma. Od tejto príhody sa sestra a ja bojíme chodiť po fare samé v tme.

Lucia Šuláková

Zvonček

Ako malá som bývala s maminou a bratom v byte v Pezinku. Uprostred jednej noci, keď sme všetci spali, nás z pokojného snenia prebudilo vrčanie zvončeka. Bol to náš zvonček od vchodových dverí bytovky. A neprestával zvonieť. Veľmi nás to vyľakalo, hlavne mamina sa strašne bála. Neopovážila sa zísť dole na prízemie a pozrieť sa ku vchodovým dverám. Bývali sme na desiatom poschodí a všade bola strašná tma. Nakoniec radšej zavolať policia. Tá zistila, že nám niekto do tlačidla zvončeka strčil zápalku. Mohla to byť náhoda, nejakí chuligáni, čo si z nás chceli urobiť srandu, alebo nám niekto,

Sút'až o najlepšiu strašidelnú skúsenosť, zážitok, poviedku

Keďže na Halloween sa máte báť, tu sú príspevky našich súťažiakov. Vymyslené a inšpirované príbehy sú označené 🎃 Rešpektovali sme aj pranie autorov, ktorí nechceli byť menovaní. Do uzávierky neboli známe výsledky súťaže, tie uverejníme vo februárovom čísle.

Návštevník

Raz v noci som sa zobudila. Do izby presvitlo svetlo pouličného osvetlenia. Pozrela som sa na posteľ, kde spáva moja sestra a uvidela som tieň postavy so sklonenou hlavou v dlaniach sediacej na kraji postele. „Hani?“ spýtala som sa. Nepozrela na mňa. Neprehovorila. Od strachu som zavrela oči. Keď som ich znovu otvorila, uvidela som tú istú postavu kráčajúcu tentokrát smerom k dverám. Pozrela som smerom k sestrinej posteli, videla som obrysy jej tela, počula som jej pravidelný dych. Veľmi som sa bála. Zavrela som oči a schúlila som sa pod perinu. Dlho som nevedela zaspať, no viečka som už neotvorila.

Čo ma vystraší?

Keď si pozerám youtube so slúchadlami, tak sa stále zľaknem tej reklamy Alza, toho malého zeleného zmrda, čo tam vyskočí, že: „Pozemšťan! Sto tabletov týždenne!“

Moja sestra pozná jednu pani, ktorá jej rozprávala, že keď jej jedna známa zomrela, na kare všetci cítili vôňu jej parfému.

Otec príde za synom do izby a syn mu hovorí: Asi je niekto pod posteľou. Oco sa zohnem pod posteľ, a tam je jeho pravý syn a ten mu hovorí: Psst! Ticho!

Chlapec sa v noci zobudí na mamin hlas: Pod' do kuchyne. Vstane, začuje mamin hlas zo spálne - Nechod' tam, aj ja som to počula. Na Zemi ostal jediný človek. Sedí na posteli a zrazu niekto zaklope.

Zmeškaný hovor

Pozerali sme Zmeškaný hovor na lyžiarskom. V závere filmu, keď už všetci takmer zomreli, mi zavolała mama. Kamoška sa najprv zľakla (kto mal vo filme zmeškaný hovor, tak zomrel...), ale keď počula, že hovorím s mamou, upokojila sa. Chcela som ju nastrašiť, tak som si priložila ruku k ústam a predstierala som, že sa dusím. Napokon som vyplula červený korálik, ktorý sa veľmi podobal na cukrík z filmu. Celé to vyzeralo ako scéna, ktorú sme práve pozerali, a v ktorej sa postava takýmto cukríkom zadusila. V skutočnosti som však ten korálik nikdy v ústach nemala, len som ho mala v ruke, keď som začala predstierať záchvat kašľa. Ale to s tou mamou bola náhoda.

Samara

Jedného večera sme si zorganizovali hororový večer. S kamarátkami sme prišli ku mojej bývalej spolužiačke. Bolo nás asi sedem a tri baby chceli, aby sme si pozreli Kruh. My zvyšné štyri sme to už videli, ale súhlasili sme. Tie, čo sme to už videli, sme sa na film veľmi nesústredili a sem-tam sme pobehovali po byte a ja som odišla do kúpeľne, kde som stretla dve baby, ktoré chceli tie, čo to pozerali po prvýkrát, nastrašiť. Rozhodli sme sa namaľovať jednu z nás ako Samaru, postavu z filmu. Na tvár jej dali biely mejkap, namočili jej čierne vlasy a prehodili cez tvár. Dokonca ju aj obliekli do dlhého bieleho trička a to jej pofarbili čiernou farbou. Ja som sa medzitým vrátila k ostatným, ktoré nič netušili a predstierala, že to s nimi pozerám. Dohodli sme sa, že napodobníme jednu scénu, kde do bytu jednej z obetí najprv presvitá cez dvere svetlo a potom vojde dnu Samara. V celom byte bola tma, takže jediné svetlo bolo z obrazovky a do tejto izby sa vchádzalo z dlhej chodby, a tak bolo prostredie podobné tomu vo filme. Keď sa blížila daná scéna vo filme, prezvonila som kamošku „Samaru“ čakajúcu na chodbe a presne vtedy, keď sa Samara objavila vo filme, kamoška rozsvietila svetlo na chodbe a pomaly otvorila dvere. „Samaru“ pomaly kráčala po chodbe dnu a baby ju hneď zbadali. Začali kričať, vrieskať, plakať. Tá, u ktorej sme vtedy boli, chytila taký silný záchvat plaču, že plakala ešte celú hodinu. Museli sme našu „Samaru“ pred jej očami odmaľovať, aby pochopila, že to bol iba žart. Kamošky sa na nás síce chvíľu hnevali, no potom sme sa na tom zasmiali.

Nočná hra

Tento otrasný zážitok sa stal jednému chalanovi v letnom tábore Súčasťou každého tábora sú veľmi obľúbené nočné hry a ani tento tábor nebol výnimkou. Kvôli lepšej atmosfére sa animátori rozhodli, že sa nebude chodiť v skupinkách, ale po jednom. Tento chalan pravdepodobne zišiel z určenej

trasy, no nevedel o tom. Ako kráčal po lese, uvidel zo stromu visieť postavu. V presvedčení, že to je jeden z animátorov, ktorý ho chce nastrašiť, na neho začal už z diaľky vykrikovať. Pár metrov pred postavou zostal stáť. Keď sa telo stále nehýbalo, zľakol sa a ušiel. Na druhý deň sa dopyčuli, že v lese pri tábore sa niekto obesil...

Nočný návštevník

Bola jasná letná noc, keď som sa zobudila, pretože ma premáhal smäd. Opatrne som vstala z postele, aby som nezбудila sestru. Cez okno prenikalo do domu svetlo z pouličných lúčov, no napriek tomu v izbách vládla tma. Vybrala som sa po temnej chodbe do kuchyne po vodu. Bála som sa, no pocit smädu bol silnejší. Keď som dorazila k vodovodnému kohútiku, do pohára som si napustila trochu osviežujúcej vody. Predtým ako som sa napila, začala som mať zvláštny pocit, že v kuchyni nie som sama. So strachom som sa obzrela dozadu. Po chrbte mi prebehol ráz. Spoza sklenených vchodových dverí bolo vidieť tieň veľkej postavy. Hrdlo mi zovrel strach a ja som do seba nevedela dostať ani gľ vody. Rýchlo som sa vrátila do svojej izby. Dlho som nevedela zaspáť, no po dlhom čase sa mi to podarilo.

Keď som sa ráno zobudila, zistila som, že strašidelná postava pri dverách bol nový vešiak na šaty, ktorý prednedávnom kúpila moja mama.

Pes

Malého chlapca rodičia často nechávali samého doma a on sa bál. Aby sa upokojil, kúpili mu psíka, ktorý spával pod posteľou. Vždy keď chlapec spustil ruku z postele, psík mu ju olízal a chlapec vedel, že ho stráži. Raz večer si chlapec prečítal nadpis v novinách: Z väzenia ušiel nebezpečný psychopat. Zľakol sa, rýchlo si ľahol do postele a spustil ruku. Prišlo očakávané olízanie, ktoré ho upokojilo. V tom začul štekot a jeho psík vbehol do izby...

Padajúci strom

Bola tmavá noc. Taká tmavá, že som si v nej nevidel na špičky nôh. Silno pršalo a bola búrka. Bol som v dome, sedel na pohovke a popíjal čaj. Zrazu nastala tma ako v rohu. Vypadla električka, pomyslel som si. Obliek som si bundu, zobral som dáždňík a vybral som sa skontrolovať poistky. Keď som vyšiel z domu, uvidel som silný záblesk svetla na konci záhrady. Zrazu som začul padanie stromu a zvuky podobné vrčaniu psa. Mal som trochu strach, takže som išiel pre baterku a vreckový nožík. Ako som išiel na koniec záhrady, mal som čoraz väčší pocit, že baterka akosi prestáva svietiť. skontroloval som ju, ale nič s ňou nebolo. Akoby tá tma pohlcovala aj svetlo. Zvuky náhle utíchli